

פרק 78

חילופי טאבו, הקדמה: רמאות

יום שבת, 4 באפריל, שנת 1992.

מר וגברת דייוויס נראו מתוחים למדי כשהתיישבו באזור מיוחד ביציעי אצטדיון הקווידיץ' של הוגוורטס - אם כי היום המושבים המרופדים לא השקיפו על מטאטאים מעופפים, אלא על ריבוע עצום של משהו שנראה כמו קלף; משטח לבן וחלק שיידלק בקרוב להראות חלונות של דשא וחיילים. ברגע זה הוא הראה רק השתקפות אפרורית של השמיים המעוננים. (שנראו מועדים לסערה, אם כי הקוסמים-החזאים הבטיחו שהגשם לא יתחיל לרדת עד הלילה.)

לרוב הייתה זו מסורת עתיקה של הוגוורטס שעל הורים להישאר בחוץ - מאותה סיבה שנאמר לילדים חסרי סבלנות לצאת מהמטבח ולא להתערב במעשיו של הטבח. הסיבה היחידה לקיום יום הורים היא אם המורים חשבו שההורים לא מתנהגים כראוי. יש צורך בנסיבות יוצאות דופן שיגרמו להנהלת הוגוורטס להרגיש שהיא צריכה להסביר את עצמה לך. באופן כללי, בכל רגע נתון הנהלת הוגוורטס הייתה מגובה בשמונה מאות שנה של היסטוריה מפוארת ואתה לא.

לפיכך, חשש מסוים לווה להתעקשותם של מר וגברת דייוויס לקיים שיחה עם סגנית המנהל מינרווה מקגונגל. קשה לגייס תחושת תרעומת מתאימה כשאתה מתעמת עם אותה מכשפה מכובדת, ששתיים עשרה שנה וארבעה חודשים לפני כן העניקה לשניכם שבועיים ריתוק אחרי שתפסה אתכם באמצע יצירת טרייסי.

מצד שני, האומץ של מר וגברת דייוויס קיבל חיזוק מנפנוף זועם של עותק של הפקפקן שכותרתו, בכתב מודגש לעיני כל העולם:

חוזים עם פוטר?

בונז, דייוויס, גריינג'ר

במרובע אהבה של אימה

וכך מר וגברת דייוויס התווכחו עד שהגיעו למושבי הסגל של יציעי מגרש הקווידיץ' של הוגוורטס, מהם הייתה להם תצפית מצוינת על הצגים המכושפים של פרופסור קווירל, כך שיוכלו לראות במו עיניהם "מה ל-Fiddly-Snocks קורה בבית הספר הזה, אם תסלחי לי על השפה, סגנית המנהל מקגונגל!"

לשמאלו של מר דייוויס ישב הורה מודאג נוסף, גבר לבן שיער בגלימות שחורות אלגנטיות מאיכות שאין שני לה. לוציוס מאלפוי, המנהיג הפוליטי של הסיעה החזקה ביותר בקסמהדרין.

לשמאלו של לורד מאלפוי, גבר מתנשא ואריסטוקרטי עם פנים מצולקות שהוצג להם בתור לורד ג'סון.

ובחור מבוגר אך חד עיניים בשם צ'רלס נוט, עשיר כמעט כמו לורד מאלפוי על פי השמועה, ישוב לשמאלו של לורד ג'סון.

מימינה של גברת דייוויס ניתן היה למצוא את הליידי הנאה ואת הלורד הנאה אף יותר של בית גרינגרס האצילי ועתיק-היומין. צעירים על פי מניין השנים של הקוסמים, עטויים גלימות משי אפורות משובצות אזמרגדים כהים זעירים בצורת עלי דשא. הליידי גרינגרס נחשבה לקול מפתח בקסמהדרין לאחר שאימה פרשה ממנו

במהירות מפתיעה. בעלה המקסים ישב בחבר המנהלים של הוגוורטס, על אף שמשפחתו לא הייתה אצילית או עשירה בעצמה.

לימינם, מכשפה בעלת לסת מרובעת וקשוחה ביותר למראה, שלחצה ידיים עם מר וגברת דייוויס ללא שמץ של התנשאות. הייתה זו אמיליה בונז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי הקסם.

לימינה של אמיליה ישבה אישה זקנה שהפכה את חוש האופנה של בריטניה על ראשו בכך ששילבה נשר חי בכובעה, אוגוסטה לונגבוטום. על אף שלא פנו אליה בתור לידי, מדאם לונגבוטום תשתמש במלוא הזכויות של משפחת לונגבוטום עד שהנצר האחרון למשפחה יגיע לבגרות, והיא נחשבת דמות בולטת בסיעת המיעוט בקסמהדרין.

לצידה של מדאם לונגבוטום ישב לא אחר מאשר הכושף הראשי, המגוואמפ העליון, המנהל אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, מביסו האגדי של גרינדלוולד, מגן בריטניה, מגלה תריסר השימושים האגדיים לדם דרקון, הקוסם החזק בעולם וכו'.

ולבסוף, בקצה הימני הרחוק, ניתן היה למצוא את המורה המסתורי להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, קוורירינוס קווירל, שנשען לאחור בספסל המרופד כאילו הוא נח; נראה נינוח לגמרי בחברה הנדירה של קוורום המצביעים של חבר המנהלים של הוגוורטס, שקפצו לביקור ביום השבת הנאה הזה לברר מה ל-Fiddly-Snocks קורה בהוגוורטס בכלל ועם דראקו מאלפוי, תיאודור נוט, דפני גרינגרס, סוזן בונז, ונוויל לונגבוטום בפרט. שמו של הארי פוטר עלה גם הוא בשיחה.

הו, ואסור לשכוח את טרייסי דייוויס, כמובן. גבותיה של המנהלת בונז עלו בעניין מה כששמעה שהזוג הצעיר הם הוריה. לורד ג'סון הביט בהם במבט נדהם לפני שביטל אותם בנחרה. לוציוס מאלפוי בירך אותם בנימוס, חיובו מכיל רמז של שעשוע קודר מעורב ברחמים.

מר וגברת דייוויס, שההצבעה החשובה האחרונה שלהם הייתה להצמיד את שרביטיהם לשמו של שר הקסמים פאדג', שהיו להם בסך הכל שלוש מאות אוניות בכספת שלהם בגרינגוטס, ושעבדו בעבודה מכובדת במכירת קדרות בחנות שיקויים ובהקסמת כלמשקפות, ישבו צמודים זה לזו, יושבים זקוף על הספסל המרופד ומייחלים שהיו לובשים גלימות מהודרות יותר.

השמיים מעל היו מסה מוצקה של עננים שחולקו לאפור כהה ובהיר יותר, קודרים ומבטיחים סערות עתידיות; אם כי שום ברק לא הבזיק עדיין, ולא הדהדו רעמים מרוחקים; ורק כמה טיפות מאיימות נפלו.

עוצבת אור-השמש צעדה אל נקודת ההתחלה המוגדרת שלה, אם כי היה זה דומה יותר להליכה איטית; אין צורך להתיש את עצמך לפני שהקרב אפילו התחיל, ורוחות אפילו היו לחות בצורה מרגיזה, אך קרירות. לפניהם, להבה צהובה טיילה לאט באוויר, מדריכה אותם למקומם.

סוזן בונז העיפה מבטים מודאגים לעבר גנרל אור-השמש כשצעדו ביער המואר באור אפור. נראה כאילו היא ממש התערערה ממה שפרופסור סנייפ עשה לה. הרמיוני אפילו החמיצה את פגישת התכנון הרשמית של עוצבת אור-השמש, מה שנראה מובן למדי; אבל כשדפני הציעה לה אהדה לאחר מכן, הרמיוני גמגמה שהיא לא שמה לב לשעה, מה שכלל לא מתאים לה לומר, והילדה נראתה מותשת ומפוחדת כאילו הרגע בילתה שלושה ימים נעולה בתא שירותים עם סוהרסן. אפילו עכשיו, כשכל תשומת הלב של גנרל אור-השמש צריכה הייתה להיות מוקדשת לקרב המתקרב, מבטה של הילדה הרייבנקלואית נע מצד לצד, כאילו ציפתה שקוסמי אופל יזנקו מהשיחים ויקריבו אותה.

"האיסור על חפצים מוגלגיים מצמצם מאוד את האפשרויות שלנו," אמר אנתוני גולדשטיין בנימה הקודרת בה השתמש כדי לציין פסימיות מכוונת. "היה לי רעיון ליצור בשינוי-צורה רשתות לזרוק על אנשים, אבל -"

"לא טוב," אמר ארני מקמילן. הילד ההפלפאפי הניד בראשו, נראה רציני אפילו יותר מאנתוני. "כלומר, זה בדיוק כמו לזרוק קללה, הם יתחמקו."

אנתוני הנהן. "זה גם מה שאני חשבת. לך יש רעיונות, שיימוס?"

סגן הכאוס לשעבר נראה עצבני מעט ולא במקום כשצעד עם כל רעיו החדשים בעוצבת אור-השמש. "סליחה," אמר הקפטן הטרי, "אני יותר מסוג השליט האסטרטג."

"אני מסוג השליט האסטרטג," אמר רון וויזלי, נשמע נעלב.

"יש שלושה צבאות," אמרה גנרל אור-השמש בחמיצות, מה שאומר שאנחנו נלחמים בשני צבאות בו זמנית, מה שאומר שאנחנו צריכים יותר מאסטרטג אחד, מה שאומר שתסתום, רון!"

רון הביט בגנרל שלהם במבט מופתע ומודאג. "היי," אמר הילד הגריפינדורי בנימה מרגיעה, "את לא צריכה לתת לסנייף להטריד אותך עד כדי כך -"

"מה את חושבת שאנחנו צריכים לעשות, גנרל?" אמרה סוזן במהירות ובקול רם. "כלומר, אין לנו ממש תוכנית בשלב זה." פגישת התכנון הרשמית שלהם נכשלה בצורה מדהימה כשהרמיוני נעדרה ורון ואנתוני חשבו שניהם שהם אחראים.

"אנחנו באמת צריכים תוכנית?" שאלה גנרל אור-השמש, נשמעת מוסחת מעט. "יש לנו אותך ואותי ואת לבנדר ואת פרוואטי ואת חנה ואת דפני ואת רון ואת ארני ואת אנתוני ואת קפטן פיניגן."

"זה -" החל אנתוני.

"נשמע כמו אסטרטגיה די טובה," אמר רון בהנהון מאשר. "יש לנו יותר חיילים חזקים מאשר לשני הצבאות האחרים ביחד. לכאוס נשארו רק את פוטר ולונגבוטום ונוט - טוב, וגם את דאביני, אני מניח -"

"ואת טרייסי," אמרה הרמיוני.

כמה אנשים בלעו רוק בעצבנות.

"הו, תפסיקו עם זה," אמר סוזן בחדות, "היא בסך הכל חברה מנוסה של ח"ק-גש"ם, זה כל מה שגנרל אור-שמש התכוונה לומר."

"בכל זאת," אמר ארני, פונה להביט בסוזן ברצינות, "אני חושב שמוטב שתלכי עם הקבוצה שתלך להילחם בכאוס, קפטן בונז. אני יודע שאת לא יכולה להשתמש בכוחות הקסם הכפולים שלך אלא אם יש חפים מפשע בסכנה, אבל אני מתכוון - רק למקרה שהעלמה דייוויס כן, את יודעת, תצא משליטה ותנסה לאכול למישהו את הנשמה -"

"אני יכולה להתמודד איתה," אמרה סוזן, שומרת על קולה מרגיע. יש להודות, סוזן לא התחלפה עם מטמורפמאגוס ברגע זה, אבל מצד שני טרייסי היא כנראה לא דמבלדור ששתה פולימיצי או משהו.

"אני מוצא את חוסר הספקנות שלך מטריד." קפטן פיניגן הרים את ידו, האגודל והאצבע כמעט נוגעים, והצביע לעבר ארני.

מסיבה מסוימת נראה כאילו אנתוני גולדשטיין חווה התקף שיעול. "מה זה אמור להביע?" שאל ארני.

"זה רק משהו שגנרל פוטר אומר לפעמים," אמר קפטן פיניגן. "זה מצחיק, כשאתה מצטרף בהתחלה ללגיון הכאוס הכל נראה מטורף, אבל אחרי חודשיים אתה מבין שבעצם כל מי שלא בלגיון הכאוס מטורף –"

"אמרתי," אמר רון בקול רם, "שזה נשמע כמו אסטרטגיה טובה. לא ניצור שום דבר בשינוי-צורה, לא נעיף את עצמנו, נתמודד עם כל מה שהם יזרקו עלינו, ואז פשוט נסתער עליהם."

"אוקיי," אמרה הרמיוני. "בואו נעשה את זה."

"אבל –" אמר אנתוני, מעיף מבט יוקד לעבר רון. "אבל גנרל, להארי פוטר יש שישה-עשר אנשים בצבא שלו. לדרקון ולנו יש עשרים ושמונה כל אחד. הארי יודע את זה, הוא יודע שהוא מוכרח לחשוב על משהו מדהים –"

"כמו מה?" דרשה הרמיוני, נשמעת לחוצה. "אם אנחנו לא יודעים מה הוא מתכנן, מוטב שנשמור את הקסם שלנו להטיל המוני פיניטה. כמו מה שהיינו צריכים לעשות בפעם הקודמת!"

סוזן נגעה בעדינות בכתפה של הרמיוני. "גנרל גריינג'ר?" אמרה סוזן. "אני חושבת שמוטב שתיקחי הפסקה קטנה לפני הקרב."

היא ציפתה שהרמיוני תתווכח, אבל הרמיוני פשוט הנהנה ואז הלכה מעט מהר יותר, מתרחקת מקבוצת הקצינים הרשמית של עוצבת אור-השמש, עיניה עדיין בוחנות את היער, ולפעמים את השמיים.

סוזן באה בעקבותיה. אי אפשר שייראה כאילו גנרל אור-השמש נזרקה מקבוצת הקצינים הרשמית שלה.

"הרמיוני?" אמרה סוזן בשקט אחרי שהתרחקו מעט. "את מוכרחה להתרכז. פרופסור קווירל אחראי פה, לא סנייף, והוא לא ייתן לשום דבר לקרות לך או לאף אחד."

"את לא עוזרת," אמרה הרמיוני, נשמעת מעורערת. "את לא עוזרת כלל, קפטן בונז."

הן הלכו מעט מהר יותר, מקיפות חלק מהחיילים האחרים, בוחנות את היקף הכוח הצועד ומעיפות מבטים בעצים הסובבים.

"סוזן?" אמרה הרמיוני בקול קטן כשהתרחקו עוד יותר מכל השאר. "את חושבת שדפני צודקת כשהיא אומרת שדראקו מאלפוי זומם משהו?"

"כן," אמרה סוזן מייד, אפילו בלי לחשוב על כך. "אפשר לדעת, בגלל שבשם שלו יש את האותיות מ'-א'-ל'-פ'-ו' ואז י'."

הרמיוני הביטה סביב, כאילו לוודא שאיש לא מסתכל, אם כי מובן שזו דרך נהדרת לגרום לאנשים לשים לב אליך. "יכול להיות שמאלפוי עמד מאחורי מה שסנייף עשה?"

"יכול להיות שסנייף עומד מאחורי מאלפוי," אמרה סוזן במחשבה, נזכרת בשיחות סביב שולחן ארוחת הערב שהיא שמעה אצל דודה, "או שלוציוס מאלפוי עומד מאחורי שניהם." צמרמורת קלה עברה בגבה כשחשבה

זאת. לפתע, לומר להרמיוני להתרכז בקרב המתקרב נראה הרבה פחות הגיוני. "למה, מצאת איזשהו רמז בקשר לזה?"

הרמיוני הנידה את ראשה. "לא", אמרה הילדה הריינבקלואית, בקול שנשמע כאילו היא עומדת לבכות. "פשוט - פשוט חשבתי לעצמי - זה הכל."

במקום המיועד להם ביער שליד הוגוורטס, אליו הובילה אותם הלהבה האדומה, גנרל דרקון ולוחמי צבא דרקון המתינו תחת השמיים האפורים.

לימינו של דראקו עמדה פדמה פאטיל, הסגנית שלו, שפעם הובילה את צבא הדרקון כולו לאחר שדראקו שותק. מאחורי דראקו עמד וינסנט בן קראב, משפחה ששירתה את המאלפויים מימים ימימה; הילד השרירי היה דרוך כמו תמיד, בין אם הוכרז על קרב ובין אם לאו. עוד מאחור, גרגורי מהגויילים עמד בהמתנה ליד אחד משני המטאטאים שניתנו לצבא דרקון; גם אם הגויילים לא שירתו את המאלפויים זמן ארוך כמו הקראבים, הם שירתו נאמנה לא פחות.

ולצידו השמאלי של דראקו עמד דין תומאס מגריפינדור, בוצדם או אולי חצוי-דם שלא ידע דבר על אביו.

לשלוח את דין תומאס לצבא דרקון היה צעד מכוער מצידו של הארי, דראקו היה משוכנע. שלושה תוהנים לשעבר נוספים הועברו לצבא דרקון, והם הביטו בדראקו כמו נצים כדי לראות האם יעלוב בסגן לשעבר.

יש שהיו קוראים לזה חבלה, אבל דראקו ידע יותר טוב. הארי שלח גם את סגן פיניגן לעוצבת אור-השמש, אף על פי שפרופסור קווירל דרש שהארי יוותר רק על סגן אחד. גם זה היה צעד מכוער, מבהיר לכולם שהארי לא נפטר מהחיילים הלא-אהובים שלו.

במובן מסוים, לדראקו היה קל יותר לזכות בנאמנות אמיתית מצד חייליו החדשים אם היו חושבים שהארי לא רוצה בהם. במובן אחר... ובכן, לא קל לנסח זאת. הארי נתן לו חיילים טובים, גאוותם ללא פגע, אבל זה יותר מזה. הארי הפגין נחמדות לחייליו, אבל זה יותר מזה. זה לא רק שהארי משחק בצורה הוגנת, אלא זה משהו... משהו שלא ניתן להימנע מלהשוות לצורה שבה המשחק מתנהל בבית סלית'רין.

אז דראקו לא העליב את מר תומאס, אלא הביא אותו לצידו מייד, כפוף לעצמו ולפדמה אך לא לאיש נוסף. היה זה מבחן, אמר דראקו למר תומאס ולכולם, לא קידום. מר תומאס יצטרך להראות שהוא ראוי לדרגה בצבא דרקון - אבל תינתן לו הזדמנות, וההזדמנות תהיה הוגנת. מר תומאס נראה מופתע מהטקסיות (ממה שדראקו שמע, לגיון הכאוס לא הקפיד מאוד על רשמיות), אבל הילד הגריפינדורי נעמד מעט זקוף יותר והנהן.

ואז, אחרי שמר תומאס הצליח לא רע באחד מהאימונים של צבא דרקון, הוא הובא לכינוס אסטרטגיה במשרד הצבאי העצום של צבא דרקון. כמה דקות לאחר שהתחילו, פדמה שאלה במקרה - כאילו זו שאלה רגילה לגמרי - האם למר תומאס יש רעיונות כלשהם כיצד להביס את לגיון הכאוס.

הילד הגריפינדורי אמר בעליצות שהארי חזה שגנרל מאלפוי יארגן שאחד מחייליו ישאל אותו את זה, והארי אמר לו להעביר את המסר שגנרל מאלפוי צריך לשאול את עצמו מהו היתרון היחסי שלו - מה דראקו מאלפוי יכול לעשות, או מה צבא דרקון יכול לעשות, שלגיון הכאוס לא יוכל להתמודד עימו - ואז לנסות לנצל זאת כמה שיותר. דין תומאס לא יכול לתאר לעצמו מה היתרון הזה עשוי להיות, אבל אם הוא כן יחשוב על רעיונות כלשהם להביס את כאוס, הוא יחלוק אותם. הארי פקד עליו לעשות זאת, אחרי הכל.

אנחה, חשב דראקו, משום שלא היה יכול באמת להיאנח בקול רם. אבל הייתה זו עצה טובה, ודראקו הקשיב לה כשישב ליד השולחן בחדרו עם נוצה וקלף ורשם כל מה שעשוי להיות יתרון יחסי.

ואז, כמעט להפתעתו של דראקו עצמו, היה לו רעיון, רעיון אמיתי. למעשה היו לו שניים.

הפעמון החלול נשמע ביער, איכשהו נשמע מבשר רעות הרבה יותר מבדרך כלל. באותו רגע, שני הטייסים צעקו "עלה!" וזינקו אל המטאטאים שלהם, יוצאים אל השמיים האפורים.

מר וגברת דייוויס נשענו זה על זה, יותר כתוצאה מתשישות שרירים מוחלטת מאשר מירידה כלשהי במתח. הקלף הלבן שלפניהם הבהב והציג שלושה חלונות גדולים, כאילו נחתכו בו חורים אל היער, שהראו שלושה צבאות צועדים. חלונות קטנים יותר הציגו שישה רוכבים על מטאטאיהם, והפינה של הקלף הציגה את כל היער, עם נקודות זוהרות לציין צבאות וסיירים.

החלון אל אור-שמש הציג את גנרל גריינג'ר ואת הקפטנים שלה צועדים במרכז עוצבת אור-השמש, מוגנים בעזרת מסכי קונטגו יחד עם עוד כמה מכשפות צעירות. עוצבת אור-השמש, העיר המורה להתגוננות, ידעה היטב שרכשה לעצמה יתרון חזק בצורה של חיילים מנוסים, והיא פעלה להגן על החיילים הללו ממתקפת פתע. חוץ מזה, חיילי אור-השמש נעו קדימה בצעדה קבועה, שומרים על כוחם.

החיילים בצבאו של גנרל מאלפוי, לפחות אלה עם הציונים הגבוהים יותר בשינוי-צורה, הרימו עלים והפכו אותם ל...

טוב, מי שהיה מביט בפדמה פאטיל, שבמעט סיימה עם שלה, היה רואה שהעלה שלה הופך לכפפה שמאלית עם רצועה מידלדלת. (החלון התמקד כדי להציג זאת.)

לורד ג'קסון הביט בצג בהבעה שטוחה; קולו, כשדיבר, נטף בוז. "מה עושה הבן שלך, לוציוס?"

המכשפה הזרה-למראה שעמדה לימינו של דראקו מאלפוי סיימה ליצור את הכפפה שלה, וכעת הציגה אותה בפני גנרל דרקון כמו קורבן.

"איני יודע," אמר לוציוס מאלפוי, קולו רגוע אך לא פחות אצילי, "אך עליי לבטוח בכך שיש לו סיבה טובה לעשות זאת."

כל צבא דרקון עצר לרגע כשפדמה לבשה את הכפפה על ידה השמאלית, חיזקה אותה בעזרת הרצועה, והציגה אותה בפני דראקו מאלפוי; שעצר גם הוא, נשם כמה נשימות עמוקות, הרים את שרביטו, ביצע קבוצה מדויקת של שמונה תנועות והרעים "קולופורטוס!"

לוחמת הדרקון הרימה את ידה עטוית הכפפה, מתחה אותה, וקדה קידה קטנה לדראקו מאלפוי, שהשיב לה אחת שטוחה יותר, על אף שגנרל דרקון התנוודד קלות. פדמה חזרה למקומה לצידו של דראקו, והדרקונים שבו לצעוד.

"ובכן," אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "אני מניחה שאיש לא מוכן להסביר?" אמיליה בונז קימטה את מצחה כשהביטה בצג.

"מסיבה כזו או אחרת," אמר קולו המשועשע של פרופסור קווירל, "נראה שהנצר לבית מאלפוי מסוגל להטיל קסם חזק להפתיע יחסית לתלמיד שנה ראשונה. עקב טוהר דמו, ללא ספק. וודאי לורד מאלפוי הטוב לא היה

ממרה בגלוי את החוק להגבלת קוסמות בקרב קטינים על ידי כך שהיה מארגן שבנו יקבל שרביט לפני קבלתו להוגורטס.

"אני מציע שתיזהר ברמיזות שלך, קווירל, "אמר לוציוס מאלפוי בקור.

"הו, אני נזהר, "אמר פרופסור קווירל. "לא ניתן לבטל קולופורטוס בעזרת פיניטה אינקנטאטם; דרוש אלוהמורה בעוצמה זהה. עד שיוטל כזה, כפפה שהוקסמה כך תתנגד לכוחות חומריים פחותים, תסיט קללות שינה ושיתוק. וכיוון שגם מר פוטר וגם העלמה גריינג'ר לא יכולים להטיל לחש נגד חזק מספיק, הלחש הזה בלתי מנוצח על שדה הקרב הזה. אין זו הכוונה המקורית של הלחש, ואין זו כוונתו המקורית של האדם שלימד את מר מאלפוי לחש חירום להימלטות מאויבים. אבל נראה שמר מאלפוי למד יצירתיות."

לוציוס מאלפוי התיישר בזמן שהמורה להתגוננות דיבר; הוא ישב כעת זקוף במושב המרופד, ראשו גבוה במידה מובחנת מאשר לפני כן, וכשדיבר היה זה בגאווה שקטה. "הוא יהיה לורד מאלפוי הגדול ביותר שחי מעודו."

"זו לא מחמאה גדולה, "אמרה אוגוסטה לונגבוטום בלחישה; אמיליה בונז גיחכה, כפי שעשה גם מר דייוויס לשבריר שנייה זעיר וקטלני לפני שעצר בגרגור חנוק.

"אני מסכים בהחלט, "אמר פרופסור קווירל, אם כי לא היה ברור אל מי הוא מדבר. "למרבה צער של מר מאלפוי, הוא עדיין חדש באומנות היצירתיות, ולפיכך הוא ביצע שגיאה קלאסית של רייבנקלו."

"ומה היא אותה שגיאה?" אמר לוציוס מאלפוי, קולו קר שוב.

פרופסור קווירל נשען לאחור בכיסאו, העיניים הנחולות החיוורות מאבדות מיקוד לרגע כשאחד החלונות הסיט את נקודת המבט שלו בצג הגדול, מתמקד להראות את הזיעה שעל מצחו של דראקו מאלפוי. "זה רעיון כה יפהפה עד שמר מאלפוי התעלם מהקשיים המעשיים שלו."

"האם מישהו רוצה להסביר את זה?" שאלה לידי גרינגרס. "לא כל הנוכחים בקיאים ב... עניינים כאלה."

אמיליה בונז דיברה, קולה של המכשפה הזקנה יבש במידת מה. "זה יפתה אותם לנסות לתפוס קללות שיהיה נבון יותר להתחמק מהן. לא כל שכן אם היה להם מעט אימון בתפיסה. ולהטיל כל כך הרבה לחשים יעייף את הלוחם החזק ביותר שלהם."

פרופסור קווירל העניק למנהלת המאח"ק חצי הנהון של אישור. "כפי שאמרת, מדאם בונז. מר מאלפוי חדש בעסקי הרעיונות, ולכן כשהיה לו אחד, הוא נעשה מרוצה מעצמו על שחשב עליו. הוא עוד לא חשב על מספיק רעיונות כדי להשליך בלי להירתע כאלה שהם יפהפיים במובנים מסוימים ולא מעשיים באחרים; הוא עדיין לא רכש ביטחון מספיק ביכולתו לחשוב על רעיונות טובים יותר כשהוא זקוק להם. מה שאנחנו רואים פה איננו הרעיון הטוב ביותר של מר מאלפוי, אלא הרעיון הראשון שלו, חוששני."

לורד מאלפוי פשוט פנה להביט בצגים שוב, כאילו המורה להתגוננות ניצל עד תום את זכותו להתקיים.

"אבל - "אמר לורד גרינגרס. "אבל מה בשם מרלין הארי פוטר - "

שישה עשר החיילים הנותרים של לגיון הכאוס – או יותר נכון, חמישה עשר ועוד בלייז זאביני – צעדו בביטחון ביער, נעליהם מכות באדמה היבשה עדיין. מדי ההסוואה שלהם התמזגו ביער אפילו יותר מבדרך כלל, כל הצבעים דהו בגלל האור שהגיע מהשמיים המעוננים.

שישה עשר לגיונרי כאוס, כנגד עשרים ושמונה לוחמי דרקון ועשרים ושמונה חיילי אור-שמש.

הקונצנזוס היה שעם סיכויים כל כך גרועים, כמעט בלתי אפשרי שיפסידו. אחרי הכל, גנרל כאוס מוכרח לחשוב על משהו ממש מדהים כשהוא ניצב מול סיכויים כאלה.

יש משהו כמעט סיוטי בצורה שבה נראה כאילו כולם מצפים מהארי לשלוף ניסים מהכובע שלו, על פי דרישה, בכל זמן שאחד נדרש. זה אומר שאם אתה לא יכול לעשות את הבלתי אפשרי, אתה מאכזב את החברים שלך ולא מממש את הפוטנציאל שלך...

הארי לא טרח להתלונן בפני פרופסור קווירל על 'יותר מדי לחץ'. המודל המנטלי של פרופסור קווירל שהיה להארי חזה שהוא יביט בו במבט מרוגז למדי, ויאמר משהו בסגנון אתה מסוגל לגמרי לפתור את הבעיה, מר פוטר; האם ניסית בכלל? ואז יוריד כמה מאות נקודות קווירל.

ממעל, שם שני מטאטאים השגיחו על הצעדה שלהם, קולו הגבוה של טד וולש קרא "ידיד!" ורגע לאחר מכן, "עוגיית-ג'ינג'ר!"

כמה שניות לאחר מכן, החיילת שבחרה את שם הקוד עוגיית-ג'ינג'ר חזרה עם חופן בלוטים, מזיעה מעט באוויר הקריר-אך-לח מהריצה שלקחה אותה לעץ האלון שנוויל זיהה. עוגיית-ג'ינג'ר ניגשה לשאנון, שהחזיקה חליפת מדים עם הצוואר קשור, במקום שמישהו ייצור שק בשינוי-צורה. כשעוגיית-ג'ינג'ר הושיטה את ידיה קדימה כדי לשמוט פנימה את הבלוטים, שאנון הכאוטית הזיזה את החולצה ימינה ואז שמאלה שוב, מצחקקת, כשעוגיית-ג'ינג'ר ניסתה שוב לשמוט את הבלוטים, עד שקריאת "העלמה פרידמן!" חדה מסגן נוט גרמה לשאנון להיאנח ולהפסיק להזיז את החולצה. עוגיית-ג'ינג'ר שמטה את הבלוטים שלה יחד עם אלה שנאספו כבר ואז יצאה להביא עוד.

איפשהו ברקע, אלי נייט שרה גירסה משלה לשיר הצעדה של לגיון הכאוס, ובערך חצי מהחיילים האחרים ניסו לצעוד על פי הקצב למרות שלא ידעו מראש את המנגינה. סמוך לשם, ניטה ברדיין, שהיו לה ציונים גבוהים בשינוי-צורה, סיימה ליצור זוג נוסף של משקפי שמש ירוקים, ונתנה אותם לאדם ברינג'ר, שקיפל אותן לפני שהכניס אותן לכיס המדים. חיילים אחרים כבר עטו את המשקפיים הירוקים שלהם, על אף היום המעונן.

מי שהיה מנחש שישנו הסבר מורכב ומרתק להפליא מאחורי זה, היה צודק.

יומיים לפני כן הארי ישב בינות לארונות הספרים שלו, על כיסא הנדנדה הנוח ששם בקומת המערה של התיבה שלו, מהרהר בדממה בזמן השקט שבין השיעורים וארוחת הערב, חושב על כוח.

כדי ששישה עשר כאוטים יביסו עשרים ושמונה שמשיים ועשרים ושמונה דרקונים, הם יזדקקו למכפיל כוח. יש גבול למה שניתן לעשות עם תמרונים. מוכרח להיות נשק סודי והוא מוכרח להיות בלתי מנוצח, או לפחות לא ניתן לעצירה במידה בינונית.

חפצים מוגלגיים הוצאו מחוץ לחוק בקרבות הדמה של הוגוורטס, נאסרו בצו של משרד הקסמים. והצרה עם למצוא לחם מתוחכם ולא רגיל היא שצבא גדול משלך פי שניים יכול להטיל פיניטה על כמעט כל דבר שתנסה. עוצבת אור-השמש אומנם פספסה את הטקטיקה הזו עם שריון-הקשקשים שנוצר בשינוי-צורה, אבל איש לא יפספס זאת שוב כעת שפרופסור קווירל ציין זאת. ופיניטה אינקנטאטם הוא לחש גס שדורש לפחות את אותה

כמות הקסם שהושקעה בלחש המבוטל... מה שיוצר אתגר צבאי מסדר גודל שונה לגמרי, אם אתה נמצא בנחיתות מספרית משמעותית. האויב יכול פשוט להטיל פניטה על כל מה שתנסה, ועדיין יישאר לו מספיק קסם למגנים ולמטחים של קללות שינה.

אלא אם, איכשהו, תצליח לנצל כוחות מעבר לאלו של תלמידי שנה ראשונה בהוגוורטס, משהו חזק מכדי שאויב יוכל לבטל אותו עם פניטה.

אז הארי שאל את נוויל האם הוא שמע פעם על טקסי קורבן קטנים ובטוחים -

ואז, אחרי שהצרחות והצעקות שכבו, אחרי שהארי הפסיק לנסות להתווכח על נדרים כובלים ופשוט וויתר על כל העניין משיקולי יחסי ציבור, הארי הבין שהוא אפילו לא צריך ללכת לשם. לימדו אותך איך לעורר כוחות הרבה מעבר לשלך עצמך בשיעורים רגילים בהוגוורטס.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אתה לא מבין במה אתה מביט עד שאתה עוצר ושואל את עצמך בדיוק את השאלה הנכונה.

התגוננות. לחשים. שינוי-צורה. שיקויים. היסטוריה של הקסם. אסטרונומיה. רכיבה על מטאטאים. תורת-הצמחים...

"אויב!" צרח הקול ממעל.

טוב שלנוויל לונגבוטום לא היה שמץ של מושג שסבתו צופה; או שהוא היה יותר מודע לעצמו כשצרח קריאות קרב מפחידות במלוא ריאותיו בעודו מטיל לומינס כל שלוש שניות וטס כמו טיל יער סבוכ, צמוד מאחורי גרגורי גויל.

("אבל -" אמרה אוגוסטה לונגבוטום, פניה מראות תדהמה כמעט כמו דאגה. "אבל נוויל מפחד מגבהים!")

("לא כל הפחדים שורדים," אמרה אמיליה בונז. המכשפה הזקנה הביטה בצג שלפניהם במבט בוחן. "או שאולי הוא מצא אומץ. זה אותו הדבר, בסופו של יום.")

שביב של אדום -

נוויל התחמק, כמעט לתוך עץ אבל הוא התחמק; ואז נוויל הצליח איכשהו להתחמק כמעט מכל הענפים לפני שפגעו לו בפנים.

המטאטא של מר גויל הלך והתרחק יותר ויותר - אף על פי ששניהם רכבו בדיוק על אותו מטאטא ומר גויל שקל יותר, איכשהו נוויל עדיין השתרך מאחור. אז נוויל האט, הסתובב, כיוון את המטאטא שלו בזווית מעלה מעל היער, והחל לאיץ בחזרה לעבר לגיון הכאוס.

עשרים שניות לאחר מכן - לא היה זה מרדף ארוך, רק מרגש - נוויל היה שוב בינות לרעיו הכאוטיים וירד מהמטאטא כדי ללכת על הקרקע קצת.

"נוויל -" אמר גנרל פוטר. קולו של הארי היה מרוחק מעט, בעודו צועד בזהירות ובקצב קבוע דרך היער, שרביטו עדיין צמוד לצורה הכמעט גמורה של החפץ שיצר באיטיות בשינוי-צורה. לצידו, בלייז זאביני, שעבד

על גרסה קטנה יותר של אותו שינוי-הצורה, נראה כמו חז"ל מדדה כשמעיד קדימה. "אמרתי לך, נוויל - אתה לא חייב -"

"כן, אני כן," אמר נוויל. הוא השפיל את מבטו אל אצבעותיו שאחזו במטאטא וראה שלא רק ידיו אלא כל זרועותיו רועדות. אבל אלא אם עוד מישוהו בלגיון הכאוס התאמן בדו-קרב עם מר דיגורי כל יום במשך שעה, ואז התאמן לבד על יכולות הקליעה שלו עוד שעה לאחר מכן, נוויל הוא כנראה הקלע הטוב ביותר שלהם על מאטאטא, אפילו אחרי שלוקחים בחשבון שהוא לא טייס טוב במיוחד.

"הופעה טובה, נוויל," אמר תיאודור נוט ממקומו מקדימה, מוביל את לגיון הכאוס קדימה דרך היער, לובש רק גופייה.

(אוגוסטה לונגבוטום וצ'רלס נוט החליפו מבטים נדהמים לרגע ואז הסיטו את ראשיהם זה מזה כאילו נעקצו.)

נוויל נשם כמה נשימות עמוקות, מנסה לייצב את ידיו, מנסה לחשוב; ייתכן שהארי לא יצליח לחשוב חשיבה אסטרטגית עמוקה כשהוא באמצע שינוי-צורה. "סגן נוט, האם יש לך רעיון כלשהו מדוע צבא דרקון עשה זאת כרגע? הם איבדו מטאטא -" הדרקונים התחילו את הקרב עם הטעייה כדי לספק הסחת דעת להתקרבותו של מר גויל דרך היער; נוויל לא הבין שיש שני מטאטאים תוקפים עד שכמעט היה מאוחר מדי. אבל לגיון הכאוס פגע בטייס השני. זו הסיבה שמטאטאים לרוב לא תקפו לפני שהצבאות נפגשו, כדי שצבא שלם לא ירכז את האש שלו על המטאטא. "והדרקונים אפילו לא פגעו באף אחד, נכון?"

"לא!" אמרה טרייסי דייוויס בגאווה. גם היא צעדה כעת לצידו של גנרל פוטר, שרביטה מופנה מטה ועיניה סורקות את היער הסובב. "הרמתי כדור פריזמטי כזה שנייה לפני שהקללה של גויל פגעה בזאביני, ומאין שמר גויל הושיט את היד שלו אני חושבת שהוא ניסה לפגוע גם בגנרל." המכשפה הסלית'רינית חייכה בביטחון אכזרי. "מר גויל ניסה קללת מקדח מנפץ, אבל גילה לדאבונו שהקסם החלש שלו לא משתווה לכוחות האפלים החדשים שלי, האהאאהא!"

כמה כאוטים צחקו איתה, אבל תחושת בחילה החלה להתפשט בבטנו של נוויל כשהבין עד כמה קרוב היה לגיון הכאוס לאסון מוחלט. אם מר גויל היה מצליח להפריע לשני שינויי-הצורה -

"דווח!" ירה גנרל דרקון, עושה כמיטב יכולתו להסתיר את התשישות שהרגיש אחרי שהטיל שבעה עשר לחשי נעילה, והיד עוד נטויה.

אגלי זיעה עיטרו את מצחו של גרגורי. "האויב הפיל את דילן והן," אמר גרגורי ברשמיות. "הארי פוטר ובלייז זאביני יצרו שניהם משהו אפור-כהה ועגלגל בשינוי-צורה, אני לא חושב שזה היה מוכן אבל זה נראה כאילו זה יהיה גדול וחלול, בצורת קדרה כזה. זה של זאביני היה קטן יותר מזה של פוטר. לא הצלחתי לפגוע בהם או להפריע לשינוי-הצורה שלהם, טרייסי דייוויס חסמה אותי. נוויל לונגבוטום על מטאטא והוא עדיין טייס גרוע אבל יכולת הקליעה שלו ממש טובה."

דראקו הקשיב, מקמט את מצחו, ואז העיף מבט בפדמה ובדין תומאס, שהנידו בראשיהם שניהם להראות שהם לא יודעים מה יכול להיות גדול ואפור ובצורת קדרה.

"עוד משהו?" שאל דראקו. אם זה הכל, הם איבדו מטאטא בשביל כלום -

"הדבר המוזר הנוסף היחיד שראיתי," אמר גרגורי, נשמע מבולבל, "היה שחלק מהתוהנים חבשו... משהו כמו משקפיים?"

דראקו חשב על זה, לא מבחין בכך שהפסיק לצעוד או שכל צבא דרקון עצר אוטומטית יחד איתו.

"היה משהו מיוחד במשקפיים?" שאל דראקו.

"אמ... אמר גרגורי. "הם היו... ירקרקות, אולי?"

"אוקיי," אמר דראקו. שוב בלי לחשוב, הוא החל לצעוד והדרקונים שלו בעבותיו. "הנה האסטרטגיה החדשה שלנו. אנחנו הולכים לשלוח רק אחד עשר דרקונים נגד לגיון הכאוס, לא ארבעה עשר. זה אמור להיות מספיק כדי להביס אותם, עכשיו כשאנחנו יכולים לנטרל את היתרון המיוחד שלהם." זה הימור, אבל חייבים להמר לפעמים, אם רוצים לנצח בקרב משולש.

"הבנת מה התוכנית של כאוס, גנרל מאלפוי?" שאל מר תומאס בהפתעה ניכרת.

"מה הם עושים?" שאלה פדמה.

"אין לי שמץ," אמר דראקו, בחיוך מדושן מעונג. "פשוט נעשה את הדבר המתבקש."

הארי, משסיים את הקדרה שלו, שם בזהירות בלוטים בתוך המיכל בעוד הסיירים שלו מחפשים מקור מים שיוכל לשמש כבסיס נוזלי. הם מצאו ביער בורות מים ונחלים מיניאטוריים רבים בעבר, אז החיפוש לא אמור לארוך זמן רב. סייר נוסף הביא מקל ישר שישמש לערבוב, כדי שהארי לא יצטרך להכין אחד בשינוי-צורה.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אתה לא מבין במה אתה מביט עד שאתה עוצר ושואל את עצמך בדיוק את השאלה הנכונה...

איך אני יכול לעזור כוחות קסם שאמורים להיות מעבר להישג ידם של תלמידי שנה ראשונה?

המורה לשיקויים סיפר להם משל פעם (עם הרבה לעג וצחוק שגרם לטיפשות להיראות נמוכה ופשוטה במקום נועזת ורומנטית) על מכשפה משנה שנייה בבובאטון שגנבה כמה חומרי גלם מוגבלים ויקרים ביותר, וניסתה לרקוח שיקוי פולימיצי כדי שתוכל לשאול את צורתה של ילדה אחרת למטרות שמוטב שלא להזכיר. אלא שהיא זיהמה את השיקוי עם *שערות חתול*, ואז במקום לחפש מרפא מייד, המכשפה התחבאה בשירותים, מקווה שההשפעות פשוט יפוגו; וכשנמצאה לבסוף, היה זה מאוחר מכדי להפוך את השינוי לחלוטין, ונגזר עליה לחיות בייאוש כמעין בת-כלאיים של ילדה וחתול.

הארי לא הבין מה זה *אומר* עד הרגע שבו חשב על השאלה הנכונה - אבל מה שהשתמע מכך היה שקוסם או מכשפה צעירים יכולים לעשות דברים עם רקיחת-שיקויים שלא מתקרבים אפילו למה שהם יכולים לעשות עם לחשים. פולימיצי היה אחד מהשיקויים החזקים ביותר הידועים... אבל מה שהפך אותו לשיקוי ברמת כשיפומטרי הוא, למעשה, לא הגיל הנדרש לפתח את כוח הקסם הדרוש; אלא הקושי לרקוח אותו בדיוק ומה שקרה אם פישלת.

איש באף צבא לא ניסה לרקוח שיקוי עד אז. אבל פרופסור קווירל ייתן לך לעשות כמעט כל דבר, אם זה משהו שאתה יכול לעשות במלחמה אמיתית. *רמאות היא טכניקה*, אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. *או בעצם, רמאות היא איך שהמפסידים קוראים לטכניקה*, והיא תזכה בנקודות קווירל נוספות אם תבוצע בהצלחה.

בעיקרון, אין שום דבר לא מציאותי בליצור שתי קדרות בשינוי-צורה ולרקוח שיקויים ממה שבא ליד, אם יש לך מספיק זמן לפני שהצבאות נפגשים.

אז הארי שלף את העותק של *מרקחות ושיקויי קסם* שלו, והחל לחפש שיקוי שימושי אך בטוח שניתן לרקוח בדקות שלפני שהקרב מתחיל – שיקויי שיכריע את הקרב מהר מכדי שיהיה ניתן לסתור אותו עם לחשי נגד, או שייצור השפעות קסומות חזקות מכדי שתלמידי שנה ראשונה יוכלו לבטל בעזרת *פיניטה*.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אתה לא מבין במה אתה מביט עד שאתה עוצר ושואל את עצמך בדיוק את השאלה הנכונה...

איזה שיקוי אני יכול לרקוח עם מרכיבים שנאספו ביער רגיל בלבד?

כל מתכון ב*מרקחות ושיקויי קסם* דרש לפחות מרכיב אחד מצמח או מחיה קסומים. וזה מצער, משום שכל הצמחים והחיות ה*קסומות* היו ביער האסור, ולא ביערות הפחותים והבטוחים בהם נערכו הקרבות.

מישהו אחר היה מוותר בנקודה הזו.

הארי דיפדף ממתכון אחד לאחר, מרפרף מהר יותר ויותר בהבנה פתאומית, מאשש את מה שכבר קרא וכעת ראה לראשונה.

כל מתכון לשיקוי דרש לפחות מרכיב קסום אחד, אבל למה שזה יהיה נכון?

לחשים לא דרשו שום רכיבים חומריים; אתה פשוט אומר את המילים ומנפנף בשרביטך. הארי חשב על רקיחת-שיקויים כאנלוגית באופן עקרוני: במקום שההברות שאמרת יפעילו השפעה קסומה בלי שום סיבה, אספת כמה מרכיבים דוחים וערבבת ארבע פעמים בכיוון השעון, וזה הפעיל השפעה קסומה בצורה שרירותית.

ובמקרה הזה, בהינתן העובדה שרוב השיקויים דרשו מרכיבים רגילים כמו קוצי דורבן או חשופיות מבושלות, היית מצפה לראות כמה שיקויים שמשתמשים רק במרכיבים רגילים.

אבל במקום זאת כל מתכון ב*מרקחות ושיקויי קסם* דרש לפחות מרכיב אחד מצמח או חיה קסומים – מרכיב כמו משי אקרומנטולה או עלי כותרת של מלכודת אש ונוס.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אתה לא מבין במה אתה מביט עד שאתה עוצר ושואל את עצמך בדיוק את השאלה הנכונה...

אם לרקוח שיקוי זה כמו להטיל לחש, למה אני לא קורס בתשישות אחרי שאני רוקח מרקחת חזקה מספיק לרפא יבלות?

ביום שישי שלפני האחרון, הארי רקח בשיעור שיקויים כפול שיקוי לריפוי-יבלות... על אף שאפילו לחשי הריפוי הפשוטים ביותר הם לחשי שנה רביעית, אם ניסית להטיל אותם באמצעות דיקלום ושרביט. ולאחר מכן, הם הרגישו כמו שהרגישו בדרך כלל אחרי שיעור שיקויים, כלומר, לא תשושי-קסם בשום מידה מובחנת.

הארי סגר את העותק של *מרקחות ושיקויי קסם* שלו בטריקה, ורץ לחדר המועדון של רייבנקלו. הארי מצא רייבנקלו משנה שביעית שעשה את שיעורי הבית שלו בשיקויים ושילם לנער המבוגר חרמש כדי לשאול את שיקויים רבי עוצמה לחמש דקות; משום שהארי לא רצה לרוץ את כל הדרך לספריה כדי לקבל אישור.

אחרי שרפרף על חמישה מתכונים בספר הלימוד לשנה השביעית, הארי קרא את המתכון השישי, לשיקוי נשיפת אש, שדרש ביצי אשווינדר... והספר הזהיר שהאש המתקבלת לא יכולה להיות חמה יותר מהאש הקסומה שהשריצה את האשווינדר שהטיל את הביצים.

הארי צעק "אאוריקה!" באמצע חדר המועדון של רייבנקלו וחטף גערה ממדריך סמוך, שחשב שמר פוטר מנסה להטיל לחש. איש בעולם הקוסמים לא ידע ולאיש לא היה אכפת ממוגל עתיק בשם ארכימדס, או מהתגלית של הפרוטו-פיזיקאי שהמים שיצאו מאמבטיה מלאה יהיו שווים בנפחם לנפח הגוף שנכנס לאמבטיה...

חוקי שימור. ביותר תגליות מוגלגיות מכפי שהארי מסוגל למנות בקלות, הם היו התובנה הקריטית. עם טכנולוגיה מוגלגית אתה לא יכול להרים נוצה מטר מעל הקרקע בלי שהכוח יגיע מאיפשהו. אם אתה מביט בלבה מותכת שנשפכת מהר געש ושואל פיזיקאי מאיפה מגיע החום, הפיזיקאי יגיד לך משהו על מתכות רדיואקטיביות כבדות במרכז הליבה המותכת של כדור הארץ. אם היית שואל מאיפה הגיעה האנרגיה להזין את הרדיואקטיביות, הפיזיקאי היה מפנה אותך לעידן שלפני היווצרות כדור הארץ, ואל סופרנובה קדמונית בימים המוקדמים של הגלקסיה שאפתה גרעינים אטומים להיות כבדים יותר מהגבול הטבעי, הסופרנובה דוחסת פרוטונים וניוטונים לחבילה צפופה ולא יציבה שהחזירה חלק מהאנרגיה של הסופרנובה כשהתבקעה. נורה מוזנת מאנרגיה חשמלית, שמוזנת מתחנת כוח גרעינית, שמוזנת מסופרנובה... אפשר לשחק את המשחק כל הדרך עד המפץ הגדול.

קסם לא נראה כאילו הוא עובד ככה, בלשון המעטה. הגישה של הקסם לחוקים כמו שימור אנרגיה הייתה משהו בין אצבע משולשת ענקית למשיכת כתפיים של חוסר עניין מוחלט. אגואמנטי יצר מים מלא כלום, למיטב ידיעתם של קוסמים; לא היה ידוע על שום אגם שמפלט המים שלו ירד בכל פעם. זה לחש שנה חמישית פשוט, לא מרשים בעיני קוסמים, משום שליצור כוס מים פשוטה לא נראה מדהים בעיניהם. לא הייתה להם המחשבה המוזרה שמסה צריכה להישמר, או שליצור גרם של מסה שקול איכשהו לייצור 90,000,000,000,000 ג'אול של אנרגיה. ישנו לחש של שנה גבוהה שהדקלום המילולי שלו הוא 'ארסטו מומנטום!' וכשהארי שאל אם התנע הולך למקום אחר פשוט הביטו בו במבטים מבולבלים. הארי שמר על עין נואשת פקוחה בחיפוש אחר עיקרון שימור כלשהו בקסם, איפשהו...

...וכל הזמן הזה הוא היה ישר לפניו בכל שיעור שיקויים. ריקחת-שיקויים לא יצרה קסם, היא שימרה קסם, זו הסיבה שכל שיקוי דרש לפחות מרכיב קסום אחד. ועל ידי ביצוע הוראות כמו 'ערבב ארבע פעמים כנגד כיוון השעון ופעם אחד עם כיוון השעון' - שיער הארי - אתה עושה משהו כמו להטיל לחש קטן שעיצב מחדש את הקסם במרכיבים. (ופירקת את הצורה הפיזית כך שמרכיבים כמו קוצי דורבן יתמוססו בצורה חלקה לנוזל שניתן לשתות אותו; הארי חשד שאם מוגל ינסה לעקוב אחר אותו מתכון בדיוק לא יהיה לו דבר מלבד בלגן מלא קוצים.) זה מה שריקחת-שיקויים הינה באמת, האומנות של לשנות תמציות קסומות קיימות. אז אתה עייף קצת אחרי שיעור שיקויים, אבל לא הרבה, משום שאתה לא נותן כוח לשיקויים בעצמך, אתה פשוט מעצב מחדש קסם שכבר נמצא שם. וזו הסיבה שמכשפה משנה שנייה יכולה לרקוח פולימיצי, או לפחות להתקרב לזה.

הארי המשיך לסרוק את שיקויים רבי עוצמה, מחפש משהו שיפריך את התיאוריה הנוצצת החדשה שלו. אחרי חמש דקות הוא נתן לנער המבוגר חרמש נוסף (לקול מחאותיו) והמשיך.

שיקוי כוח ענק דרש שר'אם ירמוס את הדגבוגים המעוכים שערבבת בשיקוי. זה מוזר, הבין הארי לאחר רגע, משום שדגבוגים רמוסים אינם חזקים בפני עצמם, הם פשוט... מאוד, מאוד רמוסים.

מתכון אחר הנחה 'לגעת עם ארד מחושל', כלומר, לתפוס גוז עם מלקחיים כך שתוכל להצמיד אותו לפני השטח של השיקוי; ואם תפיל את הגוז פנימה, הזהיר הספר, השיקוי ירתח מיד ויישפך מהקדרה.

הארי בהה במתכונים ובאזהרותיהם, מנסח השערה שנייה ומוזרה יותר. כמובן זה לא היה פשוט כמו 'רקחת-שיקויים משתמשת בפוטנציאלים קסומים שטמועים במרכיבים', כמו שמכוניות מוגלגיות מונעות על ידי פוטנציאל הבערה של דלק. קסם לעולם לא יהיה הגיוני ככה...

ואז הארי הלך לפרופסור פליטיק - משום שלא רצה לגשת לפרופסור סנייפ מחוץ לשיעור - והארי אמר שהוא רוצה להמציא שיקוי חדש, והוא ידע מה צריכים להיות המרכיבים ומה השיקוי אמור לעשות, אבל הוא לא ידע איך להסיק את תבנית הערבוב הדרושה -

אחרי שפרופסור פליטיק הפסיק לצרוח באימה ולרוץ במעגלים קטנים, ופרופסור מקגונגל נקראה לחקירה הצולבת שבאה לאחר מכן כדי להבטיח להארי שבמקרה זה מקובל ודרוש שיחשוף את התיאוריה שלו, הסתבר שלא רק שהארי גילה תגלית מקורית בקסם, אלא שהוא גילה מחדש חוק כה עתיק עד שאיש לא זכר מי היה הראשון שניסח אותו:

שיקוי מבזבז את מה שהושקע ביצירת מרכיביו.

החום של הכבשנים הגובליניים שיצקו את גוז הארד, הכוח של הר'אם שרמס את הדגבוגים, האש הקסומה שהשריצה את האשווינדר: את כל הכוחות הללו ניתן לזמן מחדש, לשחרר, ולבנות מחדש באמצעות התהליך דמוי הלחש של עירבוב המרכיבים בתבניות מדויקות.

(מנקודת מבט מוגלגית זה פשוט *מוזר*, גירסה מעוותת של תרמודינמיקה שהומצאה על ידי מישהו שחשב שהחיים צריכים להיות *הוגנים* מנקודת מבט מוגלגית, החום שהושקע בחישול הגוז לא הלך לארד, החום עזב והתפזר בסביבה, הפך לפחות זמין לצמיתות. אנרגיה נשמרת, לא ניתנת ליצירה או להריסה; *אנטרופיה* תמיד גדלה. אבל קוסמים לא חושבים בצורה כזו; מנקודת המבט שלהם, אם השקעת עבודה מסוימת ביצירת גוז, הגיוני לחשוב שתוכל להוציא ממנו בדיוק את אותה עבודה. הארי ניסה להסביר למה זה נשמע קצת מוזר אם גדלת אצל מוגלגים, ופרופסור מקגונגל שאלה בבלבול למה נקודת המבט המוגלגית טובה מזו של הקוסמים.)

לעיקרון היסודי של רקחת-שיקויים לא היה שם ולא ניסוח סטנדרטי, משום שלו היה לו היית עלול להתפתות לרשום אותו.

ומישהו שלא חכם מספיק בשביל לגלות אותו בעצמו עלול לקרוא אותו.

ועלולים להיות לו כל מיני רעיונות מבריקים להמציא שיקויים חדשים.

ואז הוא יהפוך לנערת-חתול.

הובהר להארי שהוא לא עומד לחלוק את התגלית הספציפית הזו עם נוויל, או עם הרמיוני אחרי הקרב הבא. הארי ניסה לומר משהו על זה שהרמיוני נראית ממש מדוכאת לאחרונה וזה בדיוק מסוג הדברים שעשויים לעודד אותה. פרופסור מקגונגל אמרה בקול שטוח שאסור לו אפילו לחשוב על זה, ופרופסור פליטיק הרים את ידיו ועשה תנועה של שבירת שרביט.

אם כי שני המורים היו אדיבים מספיק כדי להציע שאם מר פוטר חושב שהוא יודע מה אמורים להיות מרכיבי השיקוי, הוא עשוי למצוא מתכון קיים שעושה את אותו הדבר; ופרופסור פליטיק ציין כמה כרכים בספריית הגוורטס שעשויים להיות מועילים...

המסך העצום דמוי הקלף הראה כעת רק תצפית אווירית של היער, ממנה בקושי ניתן היה לזהות את הדמויות המוסוות של חיילי שלושת הצבאות, מחולקים כל אחד לשתי קבוצות, מתנקזים להילחם בקרב המשולש שלהם.

ספסלי אצטדיון הקווידיץ' החלו להתמלא במהירות בצופים מהסוג המשתעמם, שרק רצה להיות שם לקרב האחרון ולדלג על כל הנקודות המשעממות שבדרך. (הייתה הסכמה רחבה שאם יש בעיה כלשהי בקרבות של פרופסור קווירל, היא שהמחזות שלו לא ארכו זמן רב כמו משחקי קווידיץ', ברגע שהתחילו באמת. ולזה ענה פרופסור קווירל, זוהי מציאותיות, וזה הכל.)

בתוך החלון העצום – זה היה חלון אחד כעת, משקיף מגובה רב – האוספים המעורפלים של הדמויות המוסוות הזעירות הלכו והתקרבו.

והתקרבו.

כמעט נגעו –

חלון הקלף הלבן העצום הציג את הקרב הראשון בין אור-שמש לכאוס, המון צורח של ילדים רצים עם פרצופי סמיילי על חזותיהם, מסתערים קדימה עם מגני קונטגו מורמים גבוה ואחרים צועקים "סומניום!"

עד שאחד מהם צעק "פריזמטיס!" בקול מבועת וכל ההסתערות נבלמה בפתאומיות לפני קיר הכוח המנצנץ שהופיע לפניהם.

טרייסי דייוויס יצאה מבינות לעצים.

"נכון," אמרה טרייסי, קולה נמוך וקודר כשכיוונה את שרביטה אל המחסום. "כדאי לכם לפחד ממני. משום שאני טרייסי דייוויס, גבירת האופיל! זה גבירת אופיל עם א-ו-פ-י-ל, עם י' באמצע!"

(אמיליה בונז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי הקסם, שלחה מבטים חוקרים לעבר מר וגברת דייוויס, שנראו כאילו היו מעדיפים בהרבה למות בו במקום.)

מאחורי המחסום הפריזמטי התנהל מעין וויכוח מהוסה בקרב חיילי אור-השמש, ונראה כאילו אחד מהם חוטף גערות מהאחרים במיוחד.

ואז, רגע לאחר מכן, טרייסי נרתעה.

סוזן בונז צעדה לקדמת כוח אור-השמש.

("בחיי," אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "מה את חושבת שהאחינית שלך לומדת בהוגוורטס?")

("אני לא יודעת," אמרה אמיליה בונז ברוגע, "אבל אני אשלח לה צפרדע שוקולד והנחיות ללמוד עוד מזה.")

המחסום הפריזמטי נעלם.

חיילי אור-השמש המשיכו בהסתערותם קדימה.

טרייסי צעקה, קולה גבוה מהמאמץ, "אינלפמארה!" והסתערות אור-השמש נבלמה שוב בפתאומיות כשקו אש נדלק ביניהם בדשא היבש-למחצה, מתפשט לאורך הדרך ששרביטה של טרייסי התווה; רגע לאחר מכן סוזן בונז צעקה "פיניטה אינקנטאטם!" והלהבות התעמעמו, התבהרו, התעמעמו במאבק הרצונות שלהן, חיילים אחרים מרימים את שרביטיהם לכוון על טרייסי; ואז נוויל לונגבוטום צלל בצרחות מהשמיים.

אחד מחיילי הדרקון, ריימונד ארנולד, עשה סימן בידו, מצביע קדימה ושמאלה; וגל פתאומי של לחישות התפשט בכוח צבא דרקון כשכיוונו את עצמם מחדש לכיוון האויב. השמשיים ידעו שהם שם, מובן ששני הצבאות ידעו; אבל איכשהו, ברגע הזה, כולם השתתקו בצורה אינסטינקטיבית.

הדרקונים התגנבו עוד קדימה, הצורות הדהויות המוסוות של השמשיים מתחילות להופיע בינות לעצים הרחוקים, ועדיין איש לא דיבר, איש לא הרעים קריאה להסתער.

דראקו עמד כעת בחזית חייליו, וינסנט מאחוריו ופדמה אך כפסע אחריו; אם שלושתם יכלו לספוג את המהלומה של טובי חיילי אור-שמש, לשאר צבא דרקון יהיה סיכוי.

ואז דראקו ראה שמשית אחת מביטה בו ממרחק, בחזית של צבאה שלה; מביטה בו במבט של חימה -

לאורך שדה הקרב המיוער, עיניהם נפגשו.

לדראקו היה רק שבריר שנייה לתהות באחורי תודעתו על מה הרמיוני גריינג'ר כל כך כועסת לפני שהצעקה עלתה משני הצבאות שלהם; וכולם רצו קדימה להסתער.

הכאוטים האחרים הופיעו כעת בינות לעצים, חלקם נפלו מהעצים, והקרב היה בעיצומו כעת, כולם יורים לכל עבר על כל מה שנראה כמו אויב. בנוסף, כמה שמשיים צעקו "לומינוס!" לעבר נוויל לונגבוטום כשההפלפאף הכאוטי התפתל וטס באוויר במסלולים שניתן רק לתאר במילה "כאוטיים" -

ואז קרה, כפי שקורה בקרב אווירי מדומה אחד מכל עשרים, שהמטאטא של נוויל לונגבוטום זהר באור אדום בוהק מתחת לידיו הקפוצות.

זה היה אמור לסמל שלונגבוטום יצא מהמשחק.

ואז, ביציעי הוגוורטס, בקהל התלמידים הצופה, עלתה צרחה -

קרב מציאותי. זה היה חוק העל היחיד של פרופסור קווירל. אתה יכול לעשות כל דבר אם הוא מציאותי, ובחיים האמיתיים, חייל לא פשוט נעלם כשהמטאטא שלו נפגע מקללה.

נוויל נפל קדימה וצרח "נחיתת תוהו!" והכאוטיים הסבו את תשומת ליבם מהקרבות כדי להטיל את לחש הריחוף (ולרוץ באותו הזמן כדי שלא יהיו ברווזים במטווח), כמעט כולם עצרו לבהות -

ונוויל לונגבוטום התרסק אל הקרקע המכוסה בעלים של היער, נוחת על ברך אחת, רגל אחת, ושתי ידיים, כאילו הוא כורע ברך לקבל תואר אבירות.

כולם עצרו. אפילו טרייסי וסוזן עצרו בדו-קרב שלהן.

באצטדיון, כל קולות הקהל נעלמו.

השתררה דממה אוניברסלית שהורכבה מתדהמה, דאגה, והלם פעור פה, כשבולם המתינו לראות מה יקרה הלאה.

ואז נוויל לונגבוטום נעמד באיטיות על רגליו, וכיוון את שרביטו על חיילי אור-השמש.

אף על פי שאיש על שדה הקרב לא שמע זאת, חלק גדול מהקהל באצטדיון החל לזמר, בטון הולך ועולה בכל פעם שהמילה נאמרה, "דום דום דום דום דום", משום שלא ניתן לראות זאת ולא לחשוב שמגיע לזה ליווי מוזיקלי.

"הקהל מריע לנכד שלך", אמרה אמיליה בונז. המכשפה הזקנה בחנה את הצג במבט שוקל.

"אכן כן", אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "חלקם קוראים, אם אני שומעת נכון, דמנו לנוויל! נשמותינו לנוויל!"

"אכן", אמרה אמיליה, לוגמת מספל תה שלא היה שם לפני כמה רגעים. "זה מעיד שלבחור יש פוטנציאל למנהיגות."

"התרועות האלו", המשיכה אוגוסטה, קולה נשמע המום עוד יותר, "עולות מספסלי הפלפאף."

"זה ביתם של הנאמנים, יקירתי", אמרה אמיליה.

"אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור! מה בשם מרלין קורה בבית הספר הזה?"

לוציוס מאלפוי הביט בצגים בחיוך אירוני, אצבעותיו מתופפות על מסעד הכיסא שלו בלי שום תבנית ניתנת להבחנה. "אני לא יודע מה מפחיד יותר, המחשבה שיש לו תוכנית נסתרת מאחורי כל זה, או המחשבה שאין לו."

"תראו!" קרא לורד גרינגרס. האיש הצעיר והמטופח קם למחצה מהכיסא שלו, מצביע על הצג. "הנה היא!"

"נתקוף אותו שתינו באותו הזמן", לחשה דפני. היא ידעה שכמה דקות מלאות פחד של ניסיון קרבי אמיתי, חופן פעמים כל שבוע, אולי לא יספיקו להשתוות לאימונים הקבועים של נוויל בדו-קרב עם הארי ועם סדריק דיגורי באותו פרק זמן. "הוא יותר מדי בשביל כל אחת מאיתנו, אבל שתינו יחד - אני אשתמש בלחש שלי, את רק תנסו לשתק אותו -"

חנה הנהנה לצידה, ושתיהן צרחו במלוא ריאותיהן והסתערו קדימה, לחשי הריחוף של שני חיילי אור-שמש תומכים מניעים אותן מהר יותר ועושים אותן קלות רגליים, דפני כבר קראה "טונארה!" כשחנה החזיקה מגן קונטגו עצום מתקדם לפניהן, ועם עילוי קטן נוסף הן זינקו מעל ראשי שורת החיילים הראשונה ונחתו לפני נוויל עם שיער מתבדר מסביבן -

(נאסר בתכלית האיסור לצלם תמונות במשחקים בהוגוורטס, אבל איכשהו הרגע הזה בכל זאת הגיע לשער הראשי של הפקפקן שלמחרת.)

- ובאותו הרגע, בגלל שלוחמה בבריונים מבוגרים שרפה כל היסוס, חנה ירתה את קללת השינה הראשונה שלה על נוויל (היא החלה את הדקלום כשהייתה עדיין באוויר) בזמן שדפני, מתרכזת יותר במהירות מאשר בכוח, שיספה מטה עם הלהב עתיק-היומין שלה אל הכיוון שבו חשבה שנוויל יהיה אחרי שיתחמק -

אבל נוויל זינק מעלה, לא הצידה, זינק מעלה גבוה מכפי שהיה אמור להיות מסוגל, כך שהחרב הבוהקת שלה חתכה רק את האוויר שמתחת לרגליו. איכשהו לפני הבינה בזמן מה זה אומר, שלנוויל עדיין יש תוהנים שמרחיפים אותו, והרימה את הלהב שלה מעל ראשה, אבל נוויל נפל מהר מדי ואז הלהב שלו התנגש בשלה וזה היה כמו לחטוף מכה ממרביצן. זה הפיל את לפני מרגליה ושלח אותה ליפול לאחור על הדשא, מכה בקרקע בחוזקה עם גבה. זה היה יכול להיגמר אז, אם נוויל לא היה נוחת חזק מדי ונופל לברכיו בהשתנקות מלאת כאב. ואז לפני שנוויל יספיק להוריד את הלהב הבוהק שלו מטה, חנה צעקה "סומניום!" ונוויל התפתל לאחור בתזזיתיות - אם כי מובן ששום לחש לא בקע משרביטה של חנה, הילדה ההפלפאפית לא הייתה יכולה לירות שוב כל כך מהר - מה שנתן לדפני שנייה להיעמד על רגליה במהירות ולשים את שתי ידיה על שרביטה שוב -

"מרלין שבשמיים", אמרה לידי גרינגרס. קולה היה לא יציב, הפוזה האריסטוקרטית מנוקבת. "הבת שלי נלחמת עם לחש הלהב עתיק-היומין. בשנתה הראשונה. לא ידעתי שיש לה - כישרון מדהים כזה -"

"דם מצוין", אמר צ'רלס נוט באישור, וגרם לאוגוסטה לנחור.

"גבירתי הטובה", אמר פרופסור קווירל, נשמע רציני. "אל תעלבי בביתך כך. אין זה כישרון ותו לא שאת רואה פה." קולו נעשה יבש יותר. "למעשה, זה מה שקורה כשילדים מנתבים את המאמצים התחרותיים שלהם למשחק שמערב הטלת לחשים."

"אקספליארמוס!" צעק דראקו, מנסה שקולו לא יישבר כשהוא מתחמק בו בזמן מקליע השיתוק האדום הבוהק שהרמינוני גריינג'ר ירתה לעברו, שריריו מתעוותים עם הצורך להתחמק לכיוון הלא נכון - היא כיוונה לשמאלה, ואז בפיתול מסתורי ירתה ימינה -

הרמינוני התחמקה מקללת הדו-קרב המהירה, וצעקה כמעט בלי רגע של מנוחה, "סטלאוס!" קללה עם מפתח זוויתי רחב ממנה דראקו לא הצליח להתחמק, אבל הוא הצליח לכוון את שרביטו לעבר פניו שלו ולצעוק "קוויאסקוס!" לפני שהדחף הפתאומי לשאוף ידרדר להתקף עיטוש שיגמור את הקרב.

דראקו מאלפוי כבר היה חצי מותש מכל לחשי הנעילה ושינויי-הצורה ממקודם, אבל הבלבול שלו החל לפנות את מקומו לתחושת דם רותח, הוא לא ידע למה גריינג'ר תוקפת אותו בכזה כעס לפתע, אבל אם היא רוצה קרב הוא ייתן לה אחד -

(הדרקונים והשמשיים לא עצרו להביט בדו-קרב של הגנרלים שלהם, הדרקונים היו ממושמצים מכדי לעצור ולצפות וזה אומר שהשמשיים מוכרחים להמשיך להילחם גם הם; אבל דעתו של הקהל הצופה ביציעי הקווידיץ' של הוגוורטס הוסחה אפילו מהמחזה של נוויל ודפני, והביט אל הדו-קרב של שני הגנרלים כשמאלפוי וגריינג'ר ירו קללה אחרי קללה אחד על השנייה, מטיילים מהר יותר משכל תלמיד אחר בשנתם היה מצליח, עמידת הדו-קרב המיומנת של גנרל דרקון פוגשת את האנרגיה התזזיתית של גנרל אור-שמש, הקרב ביניהם מתחיל להידמות לדו-קרב של מבוגרים, כששני התלמידים החזקים ביותר בשנה הראשונה פנו להשתמש בלחשים אקזוטיים יותר מקללת השינה הרגילה.)

- אם כי, דראקו החל להבין, כשהוא והארי ופרופסור קווירל ביטלו את העלמה גריינג'ר באמירה שיש לה כוונה להרוג כמו לקערת ענבים רטובים, הם מעולם לא ראו אותה כועסת.

דפני שלחה קדימה את הלהב עתיק-היוםין שלה, מנסה שוב לא לפגוע חזק אלא להניע את הלהב מהר ככל האפשר, ובאותו זמן חנה צעקה "סומניום!" ונוויל זינק לאחור שוב, אבל זה היה בלוף נוסף וחנה התקרבה לירות לחש אמיתי כמעט מטווח אפס -

- ונוויל לונגבוטום עשה בדיוק את מה - כך הוא יסביר לאחר מכן - שסדריק דיגורי אימן אותו לעשות אם הוא נלחם בבלטריקס בלק, וזה להסתובב ולבעוט בחנה ממש חזק בבטן.

הילדה ההפלפאפית השמיעה קול קטן ועצוב, צעקת כאב חסרת אוויר, כשנפלה מהנעל הקשה של נוויל, ששקעה לתוך בטנה עם כל כוח גופו של נוויל מאחוריה.

לרגע אחד שדה הקרב קפא, הכל נעצר מלבד גופה הנופל של חנה.

ואז פניו של נוויל התמלאו בהלה מוחלטת והוא הוריד את שרביטו, סגן הכאוס צועד אינסטינקטיבית לעבר חברתו לבית בעודו שולח לעברה את ידו השנייה -

ואז חנה הפכה את נפילתה לגלגול ויצאה ממנו עם שרביט מורם וירתה בו.

שבריר שנייה לאחר מכן, דפני, שגם לא היססה, שיקעה את הלהב עתיק-היוםין שלה היישר בגבו של נוויל, וגרמה לשריריו של סגן הכאוס להתעוות כשהלהם הקסום נפרק לתוכו, בזמן שקללת השניה של חנה החלה להשפיע, ואז הנצר האחרון לבית לונגבוטום היה שרוע דומם על הקרקע, מבט של הפתעה מוחלטת קפוא על פניו.

"היום מר לונגבוטום למד שיעור חשוב על רגשות הרחמים והחרטה שלו," אמר פרופסור קווירל.

"ועל אבירות," אמרה אמיליה, לוגמת שוב מהתה שלה.

"את בסדר?" לחשה דפני בעודה עומדת מגוננת מעל חנה, ששכבה על הקרקע ואחזה בבטנה. הילדה לא אמרה דבר בתשובה, מלבד קולות שנשמעו כאילו היא מנסה לא להקיא בזמן שהיא מנסה לא לבכות.

איכשהו, אף על פי שלא היה זה טוב מבחינה טקטית - היה עדיף שחנה פשוט הייתה חוטפת קללה, מאשר שחיילים אחרים יהיו עסוקים בלהגן עליה - כמה שמשיים עמדו לפני חנה, שרביטיהם בידיים קפוצות, מביטים בכעס בתוהנים. מישהו הטיל מחסום פריזמטי בין שתי הקבוצות, דפני לא ראתה מי.

ומסיבה כלשהי לא נראה שהתוהנים ממשיכים לתקוף. אפילו טרייסי וויתרה על הפרצוף הקודר שלה והעבירה את משקלה מרגל לרגל בעצבנות, כאילו היא מתקשה להיזכר באיזה צד היא -

"חדל! צעק קול. "חדל קרב!"

לא היה הרבה קרב שהתחולל בכל מקרה, אבל זה תפס.

גנרל פוטר, נראה כמו הילד-שנשאר-בחיים בכל רמ"ח איבריו, צעד קדימה מבין העצים עם משהו גדול ומכוסה בבד הסוואה מתחת לזרועו.

"האם העלמה אבוט נושמת כשורה?" צעק גנרל פוטר.

דפני לא הביטה לאחור. היא לא הייתה בטוחה שזו לא מלכודת - היה ברור לגמרי שאם התוהנים ינצלו את ההזדמנות לתקוף, לא רק שפרופסור קווירל יכריע שזה חוקי אלא גם יעניק להם נקודות בונוס לאחר מכן. אבל דפני הייתה מסוגלת לשמוע את התשובה בעצמה, זה לא כאילו חנה ניסתה לנשום בשקט, אז היא אמרה, "סוג של".

"היא צריכה לצאת מפה ולהגיע למישהו שיכול להטיל לחשי ריפוי," אמר הארי. "רק למקרה ששברה משהו."

מאחורי דפני קול קטן ומתנשם אמר, "אני - עדיין - יכולה - להילחם -"

"העלמה אבוט, אל -" אמר הארי, ברגע שנשמע מאחורי דפני קול של מישהו מתרסק על הדשא לאחר שניסה להיעמד ללא הצלחה. כולם התכווצו, אבל דפני לא הפנתה את גבה להארי.

"למה המורים לא עצרו את הקרב?" שאלה סוזן, קולה כועס.

"אני מניח שזה משום שהעלמה אבוט לא נמצאת בשום סכנה לנזק מתמשך ופרופסור קווירל חושב שאנחנו לומדים שיעורים חשובים," אמר הארי בקול קשה. "תראי, העלמה אבוט, אם תלכי, גם טרייסי תפרוש מהקרב. כבר עכשיו יש לכם יתרון מספרי, אז זו עסקה טובה מאוד לצד שלכם. אנא קבלי אותה."

"חנה, פשוט לכי!" אמרה דפני. "כלומר, פשוט תגידי שאת בחוץ!"

כשדפני הפנתה מבט לאחור היא ראתה שחנה מנידה בראשה, עדיין מקופלת לכדור על הדשא.

"הו, לעזאזל עם זה," אמר הארי. "תוהנים! ככל שנשתק אותם מהר יותר, כך היא תצא מפה מהר יותר! אנחנו הולכים לעשות זאת מהר מאוד, אפילו אם נספוג אבדות! סוף הפסקת אש! דג-חרב!"

למוח האחורי הפוליטי של דפני היה רק רגע להעריץ איך המילים המעטות של הארי גרמו לתוהנים להיראות כמו החבר'ה הטובים, ואז בתיאום כמעט מושלם, התוהנים הכניסו את ידיהם לכיסיהם ושלפו משקפי שמש ירוקים בסגנון לא מוכר. לא משהו שתלבש לחוף הים, יותר כמו משקפי בטיחות לשיקויים מתקדמים -

ואז דפני הבינה מה עומד לקרות והרימה את ידה השנייה להגן על עיניה, בדיוק כשהארי תלש את הבד מהקדרה.

הנוזל שבקע ממנה כשהארי השליך את תכולת הקדרה לאוויר היה בהיר מכדי שיהיה ניתן להביט בו ישירות, בהיר מכל דמיון, בוהק כמו השמש פי עשר -

(וזה בדיוק מה שזה היה)

(אור השמש שהושקע ליצור את הבלוטים, האנרגיה הבהירה שהזינה עץ שבקע מהעפר)

(בוער בסגול חורך, הצבע המעורב של אורכי הגל האדומים והכחולים שכלורופיל בלע)

(כמעט בלי אורכי גל ירוקים שכלורופיל החזיר ליצור את הצבע הירוק של העלים)

(מה שהיה הצבע של משקפי השמש של לגיון הכאוס, שנוצרו כדי להעביר אורכי גל ירוקים ולחסום אדום ובחול, מפחית אפילו את הזוהר הסגול החזק למשהו נסבל)

- האור הסגול בער ובער, דפני ניסתה להוריד את ידה מעיניה אבל גילתה שהיא לא יכולה להביט ישירות בשום דבר, אפילו האור הסגול המוחזר היה בהיר כל כך עד שנאלצה לצמצם את עיניה; והיה לה זמן לצעוק פיניטה אינקנטאטם רק פעם אחת לפני שקללת השינה פגעה בה.

מה שנותר מהקרב לא ארך זמן רב לאחר מכן.

"עכשיו!" הרעים בלייז זאביני, לשעבר מאור-שמש, כעת מפקד על כוח של לגיונרי כאוס. "כלומר, דג-חרב!" ידו של הילד הסלית'ריני אחזה בבד שהגן על הקדרה מאור השמש שיפעיל את תוכנה, מתחיל להסיר אותו.

"עכשיו!" הרעים דין תומאס, לשעבר מכאוס, מפקד על כיתה של לוחמי דרקון. "תעשו את מה שהם עושים!"

התוהנים מהכוח של זאביני הכניסו את ידיהם לכיסיהם, והוציאו אותן עם משקפי שמש ירוקים -

- פעולה אותה חיקו כמעט בשלמות דין תומאס ולוחמי הדרקון, שהוציאו משקפי שיקויים ירוקות עדשות והלבישו במהירות את הרצועות על ראשיהם שלהם, באותו הזמן שהתוהנים חבשו את משקפיהם שלהם והבוהק הסגול החל.

(כפי שגנרל מאלפוי הסביר, אם מר גויל דיווח שלגיון הכאוס לובש משקפי שיקויים ירוקים, אתה לא צריך לדעת למה כדי ליצור עותקים בשינוי-צורה.)

"זאת רמאות!" צווח בלייז זאביני.

"זאת טכניקה!" צעק דין בחזרה. "דרקונים, להסתער!"

("סלח לי, אמרה לידי גרינגרס. "אתה יכול להפסיק לצחוק ככה, מר קווירל? זה מטריד.")

"תטילו פיניטה על המשקפיים שלהם!" צעק בלייז זאביני כששני הצבאות רצו זה לעבר זה דרך הזוהר הסגול חורך-העיניים הנוכח תמיד. "אנחנו עדיין יכולים לנצח!"

"שמעתם אותו!" הרעים דין. "תפגעו במשקפיים שלהם!"

תשובתו של בלייז זאביני לא הייתה רהוטה.

הקרב הזה נמשך הרבה יותר.

"שתק!" צווחה גנרל אור-שמש.

דראקו לא התחמק, הוא לא הטיל לחש נגד, לא הייתה לו מספיק אנרגיה לעשות את אחד מהם, כל מה שהיה מסוגל לעשות הוא להביא את ידו למיקום ולקוות -

קליע השיתוק האדום התפזר כנגד הכפפה המחוזקת בקולופורטוס של דראקו, אותה יצר בשינוי-צורה ונעל בלחש לידו כמו לשאר צבא דרקון. זה כל מה שהציל אותו כעת, המגן הזה.

זה אמור היה להיות הזמן למתקפת נגד, אבל דראקו היה מסוגל רק להשיב את נשימתו, בעוד שניהם רוקדים קדימה ואחורה תחת העצים בתנועות הלא פוסקות של הדו-קרב שלהם. גנרל גריינג'ר התנשפה בחוזקה מולו, פניה של הילדה הצעירה בזהירות עם זיעה כמו אגלי טל, שיערה הערמוני בקווצות חומות רטובות. מדי ההסוואה שלה היו מוכתמים בכתמים לחים, כתפיה רעדו בגלוי מתשישות, אבל שרביטה עדיין נותר יציב כפלדה, מכוון לעבר דראקו כפי שהיה לכל אורך תנועתם. עיניה בערו, לחייה אדומות בזעם.

אז, ילדה קטנה, למה את מעמידה פנים שאת נלחמת כמו מבוגרת היום?

העלבון עלה בתודעתו, אבל הוא לא באמת חשב שהוא רוצה את גריינג'ר כועסת יותר; אז במקום זאת דראקו פשוט אמר – אם כי הוא שמע את קולו נשבר – "יש סיבה מסוימת שאת כועסת עליי, גריינג'ר?"

הילדה התנשמה בעצמה, קולה רועד כשדיברה. "אני יודעת מה אתה מתכנן," אמרה הרמיוני גריינג'ר, קולה עולה. "אני יודעת מה אתה וסנייפ מתכננים, מאלפוי, ואני יודעת מי עומד מאחורי זה!"

"הא?" אמר דראקו אפילו בלי לחשוב על זה.

נראה כאילו זה רק הגדיל את הזעם של גריינג'ר, ואצבעותיה הלביוו על השרביט שביוונה אליו.

ואז דראקו הבין, וזה הרתיח את דמו שלו בעורקיו. אפילו היא חושבת שהוא זומם נגדה בסתר –

"גם את?" צעק דראקו. "עזרתי לך, חתיכת, חתיכת, חתיכת מטומטמת עם שיני בונה! את, את, את," מדלג בגמגום על כל הקללות האפלות שעלו בתודעתו עד שמצא משהו שהוא באמת יכול להטיל עליה – "דנסאוגאו!"

אבל גריינג'ר זינקה והסתובבה מסביב לקללה מאריכת השיניים, ואז שרביטה שלה התייצב כמעט מוטווח אפס כשדראקו העלה את ידו השמאלית כמו מגן, ממקם את הכפפה הנעולה בקסם בינו ובין מה שעמדה להטיל, וקולה של גנרל אור-שמש עלה גם הוא לצווחה שנשמע בכל שדה הקרב –

"אלוהומורה!"

הזמן היה צריך לעצור.

אבל הוא לא.

במקום זאת המנעול פשוט השמיע קול נקישה ונפל מהכפפה.

פשוט כך.

פשוט כך.

הצגים הראו זאת בבירור, לכל אצטדיון הוגוורטס הצופה.

ודממת הקבר שנפלה על הספסלים העידה שכולם ידעו בדיוק מה זה אומר, שבת-מוגלגים הביסה את הקסם של הנצר לבית מאלפוי.

הרמיוני גריינג'ר לא עצרה בלחימה, לא הפגינה שום סימן לכך שהיא אפילו יודעת מה היא עשתה; במקום זאת הרגל שלה נורתה בבעיטה בסגנון מוגלגי שהעיפה את שרביטו של דראקו מידו, תודעתו וגופו ההמומים נעים קצת לאט מדי. דראקו זינק לעבר שרביטו, מזדחל בתזזיתיות על הקרקע, אבל מאחוריו נשמע קולה השבור של ילדה קורא "סומניוס!" ודראקו מאלפוי נפל ולא קם עוד.

השתרר רגע נוסף של שתיקה קפואה. גנרל אור-שמש התנוודדה על רגליה, נראית כאילו היא עומדת להתעלף.

ואז לוחמי הדרקון צרחו במלוא ריאותיהם והסתערו קדימה לנקום את מפקדם שנפל.

מר וגברת דייוויס רעדו כשנעמדו מהכיסאות הנוחים של יציע הסגל; הם לא הצליחו להיאחז זה בזה כשהלכו, אבל הם החזיקו ידיים בחוזקה, מעמידים פנים שהם בלתי נראים. אם הם היו ילדים צעירים מספיק למעשי קסם בלתי מכוונים הם בוודאי היו מנגיזים את עצמם.

צ'רלס נוט המבוגר לא אמר דבר כשנעמד מכיסאו. לורד ג'סון המצולק לא אמר דבר כשנעמד מכיסאו.

לוציוס מאלפוי לא אמר דבר כשנעמד.

כל השלושה פנו בלי לעצור וצעדו לעבר גרם המדרגות, נעים בתיאום מטריד כמו שלישיית הילאים -

"לורד מאלפוי," אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בנימה שקולה. האיש עדיין ישב על כיסאו שלו, מביט על הצגים דמויי הקלף, זרועותיו רפויotes לצדדיו, כאילו מסיבה כלשהי לא התחשק לו לזוז.

הגבר לבן השיער עצר רגע לפני שהגיע לקשת היציאה, והגבר המבוגר והגבר המצולק עצרו גם הם, מאגפים אותו. ראשו של לורד מאלפוי הסתובב, מעט מכדי שזה יוכל לשמש כהכרה כלשהי, אבל לכיוונו של המורה להתגוננות.

"הבן שלך תפקד בצורה יוצאת מן הכלל היום," אמר פרופסור קווירל. "אני מוכרח להודות שלא הערכת את אותו מספיק. והוא הרוויח את נאמנות צבאו, כפי שחזית." עדיין שקול, קולו של המורה להתגוננות. "אני מדבר בתור המורה של בנך כשאני אומר שלדעתי הוא לא ירוויח אם תתערב -"

לורד מאלפוי ופמלייתו נעלמו במורד המדרגות.

"ניסיון ראוי, קווירינס," אמר דמבלדור בשקט. פניו של הקוסם הזקן הפגינו קווי דאגה קטנים; גם הוא לא קם מכיסאו, מבט בצגי הקלף כאילו עדיין היו פעילים. "אתה חושב שהוא יקשיב?"

כתפיו של המורה להתגוננות התעוותו במשיכה קלה, התנועה היחידה שעשה מאז שהקרב נגמר.

"טוב," אמרה לידי גרינגרס כשקמה ופקקה את פרקי אצבעותיה, מתמתחת, בעלה שקט לידה. "אני מוכרחה לומר, זה היה... מעניין... למדי..."

אמיליה בונז קמה מהכיסא המרופד שלה בלי לעשות עניין. "מעניין בהחלט," אמרה המנהלת בונז. "אני מודה, אני מוטרדת מרמת המיומנות שבה הילדים הללו נלחמו זה בזה."

"מיומנות?" אמר לורד גרינגרס. "הלחשים שלהם לא נראו לי מרשימים במיוחד. חוץ מאלה של דפני, כמובן."

המכשפה הזקנה לא הסיטה את מבטה מראשו המקריח של המורה להתגוננות. "קללת השיתוק אינה לחש שנה ראשונה, לורד גרינגרס, אבל אין זו המיומנות שדיברתי עליה. הם תמכו זה בזה בעזרת הלחשים הפשוטים

הללו, הם הגיבו במהירות להפתעות... "המנהלת של מאח"ק עצרה, כאילו מחפשת מילים שאזרח פשוט יוכל להבין. "בלב קרב", היא אמרה לבסוף, "כשלחשים עפים לכל עבר... הילדים הללו נראו בבית."

"אכן, המנהלת בונז", אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. "יש אומנויות שמוטב ללמוד בגיל צעיר."

עיניה של המכשפה הצטמצמו. "אתה מכין אותם להיות כוח צבאי, פרופסור. לאיזו מטרה?"

"רגע אחד!" התערב לורד גרינגרס. "יש הרבה בתי ספר בהם מלמדים דו-קרב בשנה הראשונה!"

"דו-קרב?" אמר המורה להתגוננות. מאחור לא היה ברור אם הפנים החיוורות מחייכות. "זה כלום, לורד גרינגרס, בהשוואה למה שהתלמידים שלי למדו. הם למדו לא להסס למול מארבים ואויבים רבים מהם. הם למדו להתאים את עצמם כשתנאי הקרב משתנים ומשתנים שוב. הם למדו להגן על בני-בריתם, להגן על אלו שערכם רב יותר, לנטוש כלים שלא ניתן להצילם. הם למדו שעל מנת לשרוד עליהם למלא פקודות. חלקם אולי למדו אפילו מעט יצירתיות. הו, לא, לורד גרינגרס, הקוסמים האלה לא יתחבאו באחוזות שלהם ויחכו שיגנו עליהם כשיגיע האיום הבא. הם יידעו מה לעשות וכיצד להילחם."

אוגוסטה לונגבוטום מחאה כפיים שלוש פעמים בחוזקה.

ניצחון.

היה זה הדבר הראשון שדראקו שמע כשהתעורר בשדה הקרב, פדמה אומרת לו איך החיילים שלו נאספו אחרי שנפל. איך, הודות לראיית הנולד של גנרל דרקון, מר תומאס הוביל את הכיתה שלו לניצחון על כאוס. איך גנרל פוטר הביס את החלק של עוצבת אור-שמש איתו נלחם. איך לוחמי הדרקון של מר תומאס חברו לכוח העיקרי עם המשקפיים שלהם ושל התוהנים שנפלו. איך, רגעים לאחר מכן, הכוח הנותר של גנרל פוטר תקף את שני הצבאות האחרים עם שיקוי שפלט אור סגול מעוזר. אבל לדרקון היה יתרון מספרי על פני אור-שמש וכאוס, ומספיק משקפיים ללוחמים שלהם; וכך פדמה הצליחה להוביל את הצבא שירשה לניצחון.

מהאור בעיניה של פדמה ומהחיוך היהיר שלה שלא היה מבייש מאלפוי, היא ציפתה לברכות. דראקו הצליח להוציא תשובות כלשהי מבין שיניו החשוקות, ולא היה מצליח לומר לאחר מכן מה היא הייתה. למכשפה הזרה לא היה מושג מה קרה, או מה זה אומר.

הפסדתי.

הדרקונים צעדו בחזרה להוגוורטס מתחת לשמיים האפורים, טיפות קרות נוחות כבדות על עורו של דראקו, אחת אחרי השנייה. זה התחיל כשישן, הגשם המובטח סוף סוף מתחיל לרדת. לדראקו נותרה רק אפשרות אחת כעת. מהלך כפוי, כפי שמר מקנייר, שלימד את דראקו שח, היה קורא לזה. הארי פוטר בטח לא יאהב את זה, אם הוא באמת מאוהב בגריינג'ר כמו שכולם אומרים. אבל מהלך כפוי, כפי שהגדיר זאת מקנייר, היה אחד שעשית אם רצית להמשיך לשחק.

דראקו ראה זאת שוב ושוב בתודעתו, אפילו בעודו הולך כמו רובוט דרך השערים העצומים של הוגוורטס, מגרש את וינסנט וגרגורי עם שתי מילים חדות, ומתבודד בחדרו הפרטי, יושב על מיטתו, בוהה בקיר שמעל שולחן הכתיבה שלו. זה מילא את תודעתו כמו סוהרסן שמכריח אותו להיזכר.

המנעול משמיע קול נקישה ונופל -

דראקו ידע, הוא ידע איפה טעה. הוא היה כל כך עייף אחרי שהטיל עשרים ושבעה לחשי נעילה לכל לוחמי הדרקון האחרים. פחות מדקה לא היה מספיק זמן להתאושש אחרי כל לחש. ולכן הוא פשוט הטיל קולופורטוס על מנעול הכפפה שלו, פשוט הטיל את הלחש, לא השקיע את כל כוחו לחזק אותו מעבר למה שהארי פוטר או הרמיוני גריינג'ר יכולים לבטל.

אבל איש לא יאמין לזה, אפילו אם זה נכון. אפילו בסלית'רין, איש לא יאמין לזה. זה נשמע כמו תירוץ, ותירוץ הוא כל מה שכולם ישמעו.

גריינג'ר הסתחררה והסתובבה וצרח 'אלוהומורה!' -

דראקו ראה זאת שוב ושוב בתודעתו כשהטינה הולכת ובבנית. הוא עזר לגריינג'ר - שיתף איתה פעולה כדי לאסור בוגדים - החזיק את ידה כשניתלתה מהגג - עצר תגרה מלפרוץ סביבה באולם הגדול - האם היה לה מושג מה סיכן, מה כנראה כבר איבד, מה זה אומר שהיורש לבית מאלפוי יעשה דבר כזה בשביל בוצדמית -

ובעת נותר רק עוד מהלך אחד, והעניין במהלך כפוי הוא שאתה מוכרח לעשות אותו, אפילו אם זה אומר לקבל ריתוק ולאבד נקודות בית. פרופסור סנייפ ידע ויבין, אבל יש גבולות (אבא הזהיר אותו) להעלמת העין של המורה לשיקויים.

לאתגר את גריינג'ר לדו-קרב קוסמים, בהתעלמות מוחלטת מחוקי הוגוורטס. לתקוף אותה מייד, אם תנסה לסרב. להביס אותה אחד-על-אחת, בפומבי, לא עם טכניקת דו-קרב מתוחכמת, אלא על ידי הכנעה באמצעות קסם. להביס אותה בצורה שלמה, מוחלטת, למחוץ אותה לגמרי כמו שאדון האופל מחץ את אויביו. לעשות זאת ברור לגמרי כך שאיש לא יוכל לפקפק בכך שדראקו היה פשוט מותש מלהטיל את הלחש כל כך הרבה פעמים. להוכיח שהדם של משפחת מאלפוי חזק יותר מזה של כל בוצדם -

אלא שזה לא נכון, לחש קולו של הארי פוטר בתודעתו של דראקו. "קל לשכוח מה באמת נכון, דראקו, ברגע שאתה מנסה לנצח בפוליטיקה. אבל במציאות יש רק דבר אחד שעושה אותך לקוסם, זוכר?"

דראקו ידע, אז, הוא ידע מה הסיבה לאי-הנוחות באחורי תודעתו, כשבהה בקיר החלק שמעל שולחנו וחשב על המהלך הכפוי שלו. זה היה אמור להיות פשוט - כשיש לך רק מהלך אחד, הדבר לעשות הוא אותו - אבל -

גריינג'ר מסתחררת, מסתובבת, שיער ספוג-זיעה מרחף סביבה, לחשים נורים משרביטה מהר כמו משלו, קללה וקללת-נגד, עטלפים זוהרים עפים לעבר פרצופו, ולאורך כל זה הבעת הזעם על פניה של גריינג'ר -

היה בו חלק שהעריץ את זה, לפני שהכל השתבש, העריץ את הזעם והכוח של גריינג'ר; חלק בו שהתענג מהקרב הראשון שהשתתף בו אי פעם, כנגד...

...יריבה שקולה.

אם הוא יאתגר את גריינג'ר, זיפסיד...

זה לא אמור להיות אפשרי, דראקו קיבל את השרביט שלו שנתיים לפני כל אחד אחר בשכבה שלו.

אלא שיש סיבה שלא טורחים לתת שרביטים לילדים בני תשע. גם גיל משנה, לא רק כמה זמן יש לך שרביט. יום ההולדת של גריינג'ר היה כמה ימים לאחר תחילת שנת הלימודים, כשהארי קנה לה את הנרתיק הזה. זה אומר שהיא בת שנים עשרה עכשיו, שהיא בת שנים עשרה כבר כמעט מתחילת הלימודים. והאמת היא,

שדראקו לא התאמן הרבה מחוץ לכיתה, סביר להניח שלא קרוב לכמה שהרמיוני גריינג'ר מרייבנקלו התאמנה. דראקו לא חשב שהוא צריך עוד אימון כדי להישאר ראשון...

וגם גריינג'ר הייתה מותשת, לחש קול הראיות הנגדיות בתוכו. גריינג'ר בטח הייתה מותשת מכל קללות השיתוק הללו, ואפילו במצב הזה היא הצליחה לבטל את לחש הנעילה שלו.

ודראקו לא יכול להרשות לעצמו לאתגר את גריינג'ר בפומבי, אחד-על-אחת בלי תירוצים, ולהפסיד.

דראקו ידע מה הוא אמור לעשות במצב כזה. הוא אמור לרמות. אבל אם מישהו יגלה שדראקו רימה, זה יהיה הרסני, חומר מושלם לסחיטה אפילו אם זה לעולם לא יתפרסם, וכל הסלית'רינים שיצפו ידעו את זה, הם יחפשו...

ואז, מי שהיה צופה היה רואה את דראקו מאלפוי נעמד ממיטתו, הולך אל שולחן הכתיבה, מוציא נייר קלף מעור הכבש המשובח ביותר, וקסט-דיו מפנינה, מלאה בדיו ירוק-כסוף שנוצר מכסף אמיתי ומאזמרגדים כתושים. מהתיבה הגדולה שלמרגלות מיטתו, הילד הסלית'ריני שלף ספר כרוך גם הוא בכסף ובאזמרגדים, שכותרתו הייתה הלכות-הנימוסין של בתי בריטניה. ועם עט-נוצה חדש ונקי, דראקו מאלפוי החל לכתוב, בודק בספר לעיתים תכופות לצורך השוואה. על פניו של הילד היה חיוך קודר שגרם למאלפוי הצעיר להיראות דומה מאוד לאביו, בעודו כותב בזהירות כל אות כאילו היא יצירת אמנות נפרדת.

מדראקו, בן לוציוס בן אבראקסיס לורדים מבית מאלפוי האצילי ועתיק-היומין, בן נרקיסה בת דרואלה ליידי לבית בלק האצילי ועתיק-היומין, נצר ויורש לבית מאלפוי האצילי ועתיק-היומין:

להרמיוני, הראשונה לבית גריינג'ר:

(הצורה הזו הייתה אמורה להישמע מנומסת, כשהומצאה לפני זמן רב; כיום, לאחר מאות שנים בהן שומשה לפנייה לבוצדמים, היא נשאה קמצוץ נפלא של ארס מעודן.)

אני, דראקו, מבית עתיק-יומין, דורש פיצוי, על

דראקו עצר, מזיז בזהירות את העט הצידה כדי שלא יטפטף. הוא צריך תואנה לזה, לפחות אם הוא רוצה לכפות את תנאי הדו-קרב. המאותגר יכול לבחור את התנאים אלא אם הוא עלב בבית אצילי. הוא צריך לגרום לזה להיראות כאילו גריינג'ר העליבה אותו...

מה הוא חושב? גריינג'ר באמת העליבה אותו.

דראקו דיפדף בספר לעמוד של הנוסחאות הסטנדרטיות, ומצא אחת שנראתה הולמת.

אני, דראקו, מבית עתיק-יומין, דורש פיצוי, על כך שפעמים שלוש עזרתי לך והצעתי לך את רצוני הטוב, ובתמורה האשמת אותי האשמת שווא שזממתי נגדך,

דראקו נאלץ לעצור ולקחת נשימה עמוקה, מכריח את הזעם הרווח לשקוע; הוא התחיל באמת להרגיש את העלבון כעת, והוא פשוט כתב את החלק האחרון והדגיש אותו בקו תחתון בלי לחשוב, כאילו זה מכתב רגיל. אחרי רגע של מחשבה, הוא החליט להשאיר אותו; זה אמנם לא הניסוח הרשמי המדויק אבל זה הכיל נימה כועסת וגולמית שהרגישה הולמת.

עלבון שעלבת בי לעיניה של בריטניה.

לפיכך אנוכי, דראקו, מחייב אותך, הרמיוני, על פי המנהג, על פי החוק, על פי

"הפסיקה השבעה עשר של הקסמהדרין השלושים ואחד", אמר דראקו בקול רם בלי לבדוק, שורה שנאמרה במחזות רבים; הוא ישב זקוף יותר כשאמר זאת, מרגיש כל פעימה של הדם האצילי בעורקיו.

לפיכך אנוכי, דראקו, מחייב אותך, הרמיוני, על פי המנהג, על פי החוק, על פי הפסיקה ה-17 של הקסמהדרין ה-31, לפגוש אותי לדו-קרב קוסמים בתנאים הבאים: כל אחד מאיתנו יבוא לבד ובשתיקה, לא נאמר לאיש לפני כן ולאחר מכן,

אם הדו-קרב לא יתנהל כהלכה, דראקו יוכל לא לומר כלום ולהשאיר זאת כך. ואם הוא כן יביס את גריינג'ר, הוא ילמד בצורה ניסיונית שהוא יוכל להביס אותה שוב באתגר פומבי. זה לא רמאות, אבל זה מדע, שזה טוב כמעט באותה מידה.

נתחרה בקסם בלבד, ללא מוות או פגיעה מתמשכת,

...איפה? דראקו שמע על מקום טוב בהוגוורטס לדו-קרבות, מקום שבו כל הדברים היקרים כבר היו מוגנים בלחשי הגנה, ובו לא היו דיוקנאות שילשינו עליך... איך קראו לו שוב...

בחדר הגביעים בטירת בית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות,

והדו-קרב השני והפומבי שלהם צריך להיות מוקדם, נגיד מחר, ייקח זמן מועט מאוד למוניטין שלו בסלית'רין להפוך לרפש חסר תקנה. הוא צריך להילחם בגריינג'ר בפעם הראשונה הלילה.

בחצות הליל הזה.

דראקו, מבית מאלפוי האצילי ועתיק-היומין.

דראקו חתם את הקלף הרשמי, ואז הוציא את הקלף הרגיל והפחות שלו, ואת הדיו הרגיל שלו, בשביל הנ"ב שלו:

אם את לא יודעת איך החוקים עובדים, גריינג'ר, הנה העניין. העלבת בית עתיק-יומין, ויש לי הזכות החוקית לאתגר. ואם תנסי להפר את תנאי הדו-קרב, אם נגיד פליטיק יופיע בחדר הגביעים, או אפילו אם תספרי על זה למישהו, אבא שלי ייקח אותך ואת הכבוד הכוזב שלך ישר לקסמהדרין.

דראקו מאלפו

באות האחרונה העט לחץ על הקלף בכוח כזה שהקצה נשבר ויצר פס דיו וקרע קטן בקלף, ודראקו החליט שזה נראה הולם.

באותו הלילה בארוחת הערב, סוזן בונז ניגשה להארי פוטר ואמרה לו שהיא חושבת שדראקו מאלפוי מתכנן להוציא לפועל את המזימה שלו נגד הרמיוני גריינג'ר בקרוב מאוד. היא הזהירה את כל חברות ח"ק-גש"ם, והיא הזהירה את פרופסור ספראוט, והיא הזהירה את פרופסור פליטיק, והיא עומדת לשלוח מכתב לדודה שלה הלילה, ועבשיו היא מזהירה גם את הארי פוטר. אלא שהיא לא יכולה ממש לדבר על זה עם פדמה - אמרה סוזן, נראית רצינית ביותר - משום שפדמה מרגישה קרועה בין הנאמנות שלה להרמיוני ולגנרל שלה.

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס, שבשלב זה הרגיש יותר תסכול מכל המצב מאשר משהו באמת פרודוקטיבי, ירה לעברה שכן, הוא יודע שצריך לעשות משהו.

אחרי שסוזן בונז עזבה, הארי הסתכל אל הקצה השני של שולחן רייבנקלו, שבו הרמיוני התיישבה הרחק ממנו ומפדמה ומאנתוני ומכל החברים האחרים שלה.

אבל הרמיוני לא נראתה כאילו היא במצב רוח שבו אם מישהו ילך ויטריד אותה הוא יתקבל בברכה.

אחר כך, בדיעבד, הארי יחשוב איך, בספרי המד"ב והפנטזיה שלו, אנשים תמיד קיבלו החלטות גדולות וחשובות מסיבות גדולות וחשובות. הארי סלדן יצר את המוסד שלו כדי להקים את חורבות האימפריה הגלקטית, לא משום שהוא יראה חשוב יותר אם יהיה ראש קבוצת מחקר משל עצמו. רייסטלין מאז'ר ניתק קשר עם אחיו משום שרצה להיות אל, לא משום שהיה חסר יכולת בקשרים אישיים ולא מוכן לבקש עזרה או עצה איך להשתפר. פרודו בגינס לקח את הטבעת משום שהיה גיבור שרצה להציל את הארץ התיכונה, לא משום שהיה מביך לא לעשות זאת. אם מישהו אי פעם יכתוב היסטוריה אמיתית של העולם – לא שמישהו יוכל או ירצה אי פעם – כנראה יתברר ש- 97% מרגעי המפתח של הגורל מורכבים משקרים ומטישו וממחשבות קטנות וטריטוריאליזם שמישהו היה יכול לחשוב בקלות בצורה שונה.

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס הביט בהרמיוני גריינג'ר, שישבה בצד הרחוק של השולחן, והרגיש תחושת רתיעה מללכת ולהפריע לה כשהיא נראית כאילו היא כבר במצב רוח רע.

אז הארי החליט שכנראה הגיוני יותר לדבר קודם עם דראקו מאלפוי, רק כדי שיוכל להבטיח להרמיוני בוודאות ולגמרי שדראקו באמת לא זומם נגדה.

ומאוחר יותר, אחרי ארוחת הערב, כשהארי ירד למרתף של סלית'רין ווינסנט אמר לא לא להפריע לבוס... אז הארי חשב שאולי הוא צריך לראות אם הרמיוני תדבר איתו מיד. שהוא צריך להתחיל לפרום את כל העסק לפני שיסתבך יותר. הארי תהה אם הוא פשוט דוחה את המטלה, אם התודעה שלו פשוט מצאה תירוץ מתוחכם כדי לדחות משהו לא מהנה-אך-נחוץ.

הוא ממש חשב את זה.

ואז הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס החליט שהוא פשוט ידבר עם דראקו מאלפוי למחרת בבוקר, אחרי ארוחת הבוקר של יום ראשון, ואז ידבר עם הרמיוני.

בני אדם עושים דברים כאלה כל הזמן.

היה זה יום ראשון, ה-5 באפריל, שנת 1992, והשמיים המדומים שמעל האולם הגדול בהוגוורטס הציגו מטחי גשם גדולים שירדו בכזו צפיפות עד שהבזקי הברקים הוחלשו והתפזרו לפעימות אור לבן שלפעמים שינו את מראה שולחנות הבתים, מלבינים את פני התלמידים וגורמים להם להיראות לרגע כמו רוחות.

הארי ישב בשולחן רייבנקלו, אוכל בעייפות וואפל, מחכה שדראקו יופיע כדי שיוכל להתחיל לסדר את כל העניין. עותק של הפקפקן עבר מיד ליד, ואיכשהו דפני וחנה הופיעו על עמוד השער, אבל הוא עדיין לא הגיע למקום שלו.

כמה דקות לאחר מכן הארי סיים לאכול את הוואפל שלו, והביט סביב לראות האם דראקו הגיע כבר לארוחת הבוקר בשולחן סלית'רין.

זה היה מוזר.

דראקו מאלפוי כמעט לעולם לא איחר.

מכיוון שהארי הביט לעבר שולחן סלית'רין, הוא לא ראה את הרמיוני גריינג'ר נכנסת דרך הדלתות העצומות של האולם הגדול. לכן הוא נבהל מעט כשהסתובב וראה הרמיוני יושבת לידו בשולחן רייבנקלו, כאילו היא לא לא-עשתה את זה יותר משבוע.

"הי, הארי," אמרה הרמיוני, קולה נשמע רגיל כמעט לגמרי. היא החלה לשים טוסט על הצלחת שלה ומבחר של פירות וירקות בריאים. "מה שלומך?"

"בתחום של סטיית תקן אחת מהממוצע המוזר שלי," ענה הארי בצורה אוטומטית. "מה שלומך, ישנת בסדר?" מתחת לעיניה של הרמיוני גריינג'ר היו עיגולים שחורים.

"כן, אני בסדר," אמרה הרמיוני גריינג'ר.

"אמ," אמר הארי. הוא לקח פרוסת פאי לצלחת שלו (מכיוון שהמוח שלו היה עסוק בדברים אחרים, היד של הארי פשוט לקחה את הדבר הטעים ביותר בהישג יד, בלי להעריך קונספטים מורכבים כמו האם הוא מוכן לאכול קינוח). "אמ, הרמיוני, אני צריך לדבר איתך מאוחר יותר היום, זה בסדר?"

"בטח," אמרה הרמיוני. "למה שזה לא יהיה?"

"משום -" אמר הארי. "כלומר - את ואני לא - כבר כמה ימים -"

שתוק, הציע חלק פנימי בהארי שהוקצה מחדש לאחרונה לניהול ענייני-הרמיוני.

הרמיוני גריינג'ר לא נראתה כאילו היא מקדישה לו הרבה תשומת לב בכל מקרה. היא פשוט הביטה מטה אל הצלחת שלה, ואז, אחרי בערך עשר שניות של שתיקה מביכה, החלה לאכול את פרוסת העגבנייה שלה, אחת אחרי השנייה, בלי הפסקה.

הארי הסב את מבטו והחל לאכול פרוסת פאי שהתממשה איכשהו על צלחתו.

"אז!" אמרה הרמיוני גריינג'ר לפתע לאחר שסיימה לנקות את רוב הצלחת שלה. "קורה משהו היום?"

"אמ..." אמר הארי. הוא הביט סביב בייאוש, כאילו למצוא משהו-קורה שבו יוכל להשתמש להזין את השיחה.

ולכן הארי היה אחד הראשונים שראו זאת, והצביע בלי מילים, אם כי הלחישות הגואות הפתאומיות העידו שכמה אנשים נוספים ראו זאת גם הם.

הגוון הארגמני הייחודי היה מוכר בכל מקום, אבל עדיין לקחו למוח של הארי כמה רגעים לזהות את הפרצופים. גבר אסייתי למראה, רציני, וקודר למדי היום. גבר עם מבט חודר שסקר את החדר, שערו השחור הארוך מתנווד מאחוריו בזנב-סוס. גבר רזה וחיוור ולא מגולח, עם פנים חסרות הבעה כל כך שהיו כמו אבן. לקח להארי כמה רגעים לזהות את הפרצופים, ולהיזכר בשמות, מהיום הרחוק ההוא בינואר שבו הגיע סוהרסן להוגוורטס: *קומודו, בוטנארו, גוריאנוף.*

"שלישיית הילאים?" אמרה הרמיוני בקול שמח ומוזר. "בחיי, אני תוהה מה הם עושים פה."

דמבלדור היה איתם גם הוא, נראה מודאג יותר משהארי ראה אותו אי פעם; ואחרי הפסקה קלה כשעיניו של הקוסם הזקן סרקו את האולם הגדול ואת התלמידים המתלחששים מעל ארוחת הבוקר שלהם, הוא הצביע –

ישר על הארי.

”או, מה עכשיו,” אמר הארי בשקט. המחשבות הפנימיות שלו היו הרבה יותר מבועתות מזה, כשהוא תהה האם מישוהו קישר אותו איכשהו לפריצה לאזקבאן. הוא הביט אל שולחן המורים, מנסה שזה יהיה מבט אגבי, והבין שפרופסור קווירל לא נראה הבוקר –

ההילאים התקדמו בצעדים מהירים, ההילאי גוריאנו מתקרב מהצד השני של שולחן רייבנקלו כאילו לחסום כל ניסיון בריחה מהכיוון הזה, ההילאי קומודו וההילאי בוטנארו מתקרבים מהצד של הארי, המנהל עוקב אחרי קומודו.

כל השיחות נעצרו והשתתקו.

ההילאים הגיעו למקום של הארי בשולחן, מקיפים אותו משלוש זוויות.

”כן?” אמר הארי, רגיל ככל שהצליח. ”מה העניין?”

”הרמיוני גריינג'ר,” אמר ההילאי קומודו בקול חסר נימה, ”את עצורה עקב ניסיון לרצח של דראקו מאלפוי.”